Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρεκχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.2ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 7—14 Ὀκτωβρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 40—41

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 305]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'

Τὴν ἐπιοῦσαν οἱ δύο ἀνεψιοὶ ἐδράδυναν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βουλφρὰν ἵνα ἀποσφραγίσωσι τὴν ἀλληλογραφίαν. Ὁποία ἔκπληξις κατέλαβεν αὐτοὺς ὅτε εἰσερχόμενοι εἶδον τὴν Πετρίναν ἐγκαθιδρυμένην πρὸ τοῦ τραπεζίου της. Ὁ Ταλουὲλ ἐφρόντισε νὰ εἶνε καὶ αὐτὸς παρὼν τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ μάρτυς αὐτόπτης τῆς ἀμηχανίας των καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ των.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας οἱ ἀνεψιοὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὸ γραφεῖον των μετὰ σπουδῆς, ὅπως ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των καὶ νὰ σκεφθῶσι τί ὤφειλον νὰ πράξωσι κατὰ τῆς παρεισάκτου ἐκείνης ἐπαίτιδος, ἥτις εἶχεν ἐπιδληθῇ εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γηραιοῦ θείου των.

Ὁ Ταλουὲλ παρηκολούθησεν αὐτοὺς καὶ τους προσεκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔνθα ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλευθέρως ἄνευ φόβου μήπως τους ἀκούσῃ τις.

«Πῶς σας ἐφάνηκέ που εἴδατε στρωμένην μέσα 'ς τὸ γραφεῖον τοῦ θείου σας τὴν μικρούλαν;

Οἱ ἀνεψιοὶ τί νὰ εἴπωσιν, ἔσταντο ἄναυδοι. Ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε μετὰ ποιηρίας.

«Ἐγώ, τί νὰ σας εἰπῶ, παρετήρησα τὴν ἔκπληξίν σας. Σᾶς ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἐξαφνικόν. Ἀλλὰ τί νὰ σας κάμω· ἂν ἤρχεσθε εἰς τὴν ὥραν καὶ δὲν ἀργούσατε, θὰ εἰμποροῦσα νὰ σας δώσω εἴδησιν πά θα εἰξεύρατε πῶς νὰ φερθῆτε. Ἀπὸ χθὲς ὁ κ. Βουλφρὰν μ' ἐγνωστοποίησεν ὅτι ἐπῆρε τὴν μικρούλαν εἰς τὸν πύργον νὰ κατοικήσῃ μαζί του, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ την ἔχῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ ἐργάζεται κοντά του.

— Μὰ ἐπὶ τέλους ποιὰ εἶν' αὐτή;

— Αὐτὸ δά σας ἐρωτῶ κ' ἐγώ· ὅτι ἠξεύρετε ἠξεύρω. Ὑποθέτω ὅτι οὐδὲ ὁ κ. Βουλφρὰν θὰ ἠξεύρῃ.

— Τότε;

— Τότε μου ἐξηγήθη ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελε νὰ εὕρῃ ἕνα πρόσωπον ἔξυπνον, μυστικὸν καὶ πιστόν, εἰς το ὁποῖον νὰ εἰμπορῇ νὰ ἔχῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην.

— Καὶ δὲν ἔχει ἡμᾶς; ὑπέλαβεν ὁ Καζιμίρ.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα τοῦ εἶπα κ' ἐγώ. Δὲν ἔχετε τὸν κύριον Καζιμίρ, τὸν κύριον Θεόδωρον; Ὁ κύριος Καζιμίρ εἶνε μαθητὴς τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, ὅπου ἔμαθε τὰ πάντα, θεωρητικῶς ἐννοεῖται, τοῦ ὁποίου κανεὶς δέν του βγαίνει εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε τόσον ἀφωσιωμένος εἰς σᾶς. Ὁ κύριος Θεόδωρος πάλιν ὁ ὁποῖος ἔχει πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐμπορίου, διότι ἔζησε 'ς τὰ μικρά του κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ ἐδοκίμασε στενοχωρίας καὶ ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖά τον ἐδίδαξαν τί ἐστι ζωή, καὶ σας ἀγαπᾷ τόσον πολύ; Τάχα δὲν εἶνε καὶ οἱ δύο των ἔξυπνοι, μυστικοί, πιστοί, καὶ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ἐμπιστοσύνην; Σκέπτονται ἄλλο πρᾶγμα καὶ οἱ δύο των παρὰ πῶς νὰ σας ἀνακουφίσουν, νὰ σας βοηθήσουν καὶ νὰ σας ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν ὑποθέσεών σας ὡς ἀνεψιοὶ καλοί, ποιητικοί, εὐγνώμονες, ὅπως τῷ ὄντι εἶνε, καὶ ἡνωμένοι ὡς γνήσιοι ἀδελφοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν μίαν καὶ μόνην ἐπιθυμίαν διότι ἕνα καὶ μόνον ἔχουν σκοπόν;»

«Ἐγώ, τί νὰ σας εἰπῶ, παρετήρησα τὴν ἔκπληξίν σας» (Σελ. 313, στήλ. ά.)

Ἔλεγε δὲ ταῦτα ἀποβλέπων μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος πρὸς τὸν Θεόδωρον μεν ὅτε ὡμίλει περὶ των μαθηματικῶν γνώσεων τοῦ Καζιμίρ, πρὸς δε τὸν Καζιμίρ ὅτε ὡμίλει περὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀτυχημάτων τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοδώρου, καὶ πρὸς ἀμφοτέρους ὅτε ἔλεγε περὶ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῶν συμπνοίας πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν.

«Εἰξεύρετε δὲ τί μ' ἀπεκρίθη;» προσέθηκε ζωηρῶς βλέπων αὐτοὺς ἑτοιμαζομένους νὰ τῷ στρέψωσι τὰ νῶτα καὶ φοβούμενος μήπως δὲν προφθάσῃ νὰ εἴπῃ ὅσα ἐπεθύμει πρὸς αὐτούς.

Μ' ἀπεκρίθη: «Ἄ! οἱ ἀνεψιοί μου!» Τώρα τί ἀρά γε σημαίνουν αὐταὶ αἱ τέσσαλέξεις δὲν εἶμαι ἐγὼ ἁρμόδιος νὰ ἐξετάσω. Μὲ εἶπε δὲ ἀκόμη ὅτι ἀναγκάζεται νὰ παραλάβῃ τὴν μικρούλαν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ την ἐγκαταστήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον του, διὰ νὰ την προφυλάξῃ ἀπὸ διαφόρους ἐπιθέσεις καὶ κινδύνους· καὶ ὅτι

αὐτό το ἔκαμνεν ὄχι διά την μικράν ἡ ὁποία εἰξεύρει πολύ καλὰ νὰ προστατεύση τὸν ἑαυτόν της, ἀλλὰ χάριν μερικῶν ἄλλων ὁποῖοι δήποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτοί, διὰ νὰ μη ἔλθῃ εἰς θέσιν νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτούς. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἀκριβῶς ὅ τί μου εἶπε. Τώρα σᾶς ἐρωτῶ ποῖοι τάχα νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, ποίους νὰ ἐννοῇ;»

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀνεψιοί δὲν ἀπεκρίνοντο, ἐκανέλαβεν αὐτός·

« Ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀλλ' ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ σάς τα ἀνακοινώσω νὰ εἰξεύρετε τί σας γίνετε, διότι σεῖς, κύριοί μου, εἶσθε ὡς ἐκ τῆς συγγενείας σας οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου οἴκου ἀπόντος τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου.»

Ἱκανὴν ὥραν διεσκέδασε παίζων μετὰ τῶν ἀνεψιῶν ὁ Ταλουὲλ ὡς ὁ γάτος μετὰ τοῦ ποντικοῦ, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἐδύνατο νὰ τους ἐκιμηδενίση τελείως κατακεραυνοβολῶν αὐτούς. Ὅθεν προσέθηκεν.

«Ναὶ μὲν ὁ Ἐδμόνδος εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην, αὔριον ἴσως, τοὐλάχιστον ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τας ἐρεύνας τὰς ὁποίας παντοῦ ἐπιχειρεῖ ὁ κ. Βουλφράν καὶ μὲ τόσην δραστηριότητα ὡς νὰ ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη των...

— Μὰ εἰξεύρετε λοιπὸν τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος, ὅστις ὤφειλε νὰ μὴ ἐρωτήσῃ χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας του· ἀλλὰ δὲν ἐκρατήθη.

— Τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκεῖνό που βλέπω. Ὁ κ. Βουλφράν ἐπῆρε τὴν μικρούλαν νὰ του μεταφράζῃ τὰ γράμματα καὶ τὰ τηλεγραφήματα ὅπου λαμβάνει ἀπὸ τας Ἰνδίας.»

Ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε μετὰ προσποιητῆς εὐηθείας·

«Κρῖμα, κύριε Καζιμίρ, ποῦ δὲν ἐμάθατε καὶ τὰ Ἀγγλικά, σεῖς που εἶσθε τόσον γραμματισμένος. Θὰ εἰμπορούσατε νὰ εἶσθε ἐνήμερος. Ἀφίνω πλέον ὅτι ἠθέλατε ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μικρούλαν, ἡ ὁποία κοντεύει νὰ λάβῃ εἰς τὸν Πύργον θέσιν ἡ ὁποία δέν της ἀνήκει. Τώρα ἠμπορεῖ ναὶ μὴ σεῖς κανένα ἄλλον τρόπον καὶ καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸν διὰ νὰ το ἐπιτύχετε. Καὶ ἂν εἰμπορῶ νὰ σας βοηθήσω, εἰξεύρετε ὅτι θὰ με ἔχετε πρόθυμον συνεργόν... χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ φαίνωμαι.»

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐφάνη ἐρχόμενος διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου βαδίζων ἐν πάσῃ ἀνέσει.

« Ἰδού, κύριοι, ἔρχεται τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ εἶνε ἡ ἀπόκρισις ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐστάλη χθὲς τὸ πρωὶ εἰς τὴν Δάκκαν. Εἶνε δυσάρεστον εἰς σᾶς που δὲν εἰξεύρετε τί περιέχει, ὥστε σεῖς πρῶτοι νὰ ἀναγγείλετε εἰς τὸν θεῖόν σας τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ του. Τί χαρά, ἔ; Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰξεύρετε σεῖς Ἀγγλικὰ καὶ ἡ μικρούλα εἰξεύρει».

Τέλος ὁ διανομεὺς ἦλθεν εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος καὶ ἐστάθη. Ταχέως ὁ Ταλουὲλ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν λέγων·

«Δὲν κουνεῖς λιγάκι τὰ ποδάριά σου, εὐλογημένε.

— Μὰ τί, πρέπει νὰ πεθάνωμεν;

Ὁ Ταλουὲλ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα καὶ το ἔφερε μετὰ σπουδῆς καὶ θορυβωδῶς πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

«Νὰ το ἀνοίξω, κύριε; ἠρώτησε.

— Βεβαιότατα.»

Ἀλλὰ ὡς ἔσχισε τὴν τρυκητὴν γραμμὴν τοῦ χαρτίου, ἀνεφώνησε·

«Εἶνε Ἀγγλικόν.»

— Τότε δός το τῆς Χρυσούλας.

Ὁ Ταλουὲλ ἐνεχείρισε τὸ τηλεγράφημα εἰς τὴν Πετρίναν καὶ ἐξῆλθε.

Ὡς ἐκλείσθη ἡ θύρα ἡ Πετρίνα ἀνέγνω τὰ ἑξῆς:

«Φίλος Λεζέρ, μέγας ἔμπορος Γάλλος, εἰδήσεις τελευταῖαι πέντε ἐτῶν. Δέχραν σεβασμιώτατον Μάκρνες γράφω κατὰ ἐπιθυμίαν σας.»

— Πέντε ἐτῶν, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν. Τί συνέβη λοιπὸν ἀπὸ πενταετίας; καὶ πῶς νὰ εὕρωμεν τὰ ἴχνη πέντε ἐτῶν;»

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐπιδίδονται εἰς ἀνωφελεῖς θρήνους καὶ μεμψιμοιρίας.

« Αἱ μεμψιμοιρίαι δὲν ὠφελοῦν, δὲν μεταβάλλουν τὰ τετελεσμένα γεγονότα· ἂς ὠφεληθῶμεν μᾶλλον ἐκ τῶν ἐνόντων. Εὐθὺς γράψε τηλεγράφημα γαλλιστὶ πρὸς τον κ. Λεζέρ, διότι εἶνε Γάλλος, καὶ Ἀγγλιστὶ πρὸς τὸν σεβασμιώτατον Μάκρνες.»

Ἔγραψε τροχάδην τὸ ἀγγλικὸν τηλεγράφημα, ἀλλὰ εἰς τὸ γαλλικὸν ἐφάνη διστάζουσα εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης λέξεως. Ἐζήτησε δὲ τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέφτιν νὰ λάβῃ τὸ γαλλικὸν λεξικόν.

«Δὲν εἶσαι βεβαία περὶ τῆς ὀρθογραφίας σου;

— Ὦ! παντάπασι, κύριε, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ γελάσουν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον διὰ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον σεῖς στέλλετε.

— Τότε λοιπὸν δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ γράψῃς γαλλιστὶ ἐπιστολὴν ἄνευ σφαλμάτων;

— Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ την γράψω μετὰ πολλῶν σφαλμάτων. Εὐκολώτερον γράφω τὰ ἀγγλικά. Προτιμῶ νὰ σάς το ὁμολογήσω τώρα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰλικρινῶς.

— Δὲν ἐπῆγες ποτὲ εἰς τὸ σχολεῖον;

— Ποτέ! Εἰξεύρω μόνον ὅσα μ' ἐμαθαν οἱ γονεῖς μου τυχαίως, μέσα εἰς τοὺς δρόμους, ὅταν εὑρίσκαμεν καιρὸν νὰ καθήσωμεν πουθενὰ χάριν ἀναπαύσεως ἢ χάριν ἐργασίας. Ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἐμελέτησα μὲ τὰ σωστά μου.

— Εἶσαι καλὴ κόρη, διότι μου ὁμιλεῖς εἰλικρινῶς· θὰ τα διορθώσωμεν αὐτὰ βραδύτερον, ἔχομεν καιρόν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς κυττάξωμεν τὴν ἐργασίαν μας.»

Μόνον μετὰ μεσημβρίαν, ἐφ' ἁμάξης, ὅτε ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐργοστάσια, ὁ κ. Βουλφράν ἐπανέλαβε τὸ ζήτημα τῆς ὀρθογραφίας.

Ἔγραφες εἰς τοὺς συγγενεῖς σου;

— Ὄχι, κύριε.

— Διατί;

— Διότι ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ μείνω ἐδῶ διὰ παντός, πλησίον σας, ὅπου με μεταχειρίζεσθε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ με κάμνετε εὐτυχῆ.

— Λοιπὸν ἐπιθυμεῖς νὰ μὴ σε ἀφήσῃς;

— Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ σας ἐκφράζω κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν πόσην εὐγνωμοσύνην ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου... καὶ ἄλλα ἀκόμη τὰ ὁποῖα αἰσθάνομαι, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ ἐκφράσω.

— Ἀφ' οὗ εἶν' ἔτσι, τὸ καλλίτερον εἶνε ἴσως νὰ μὴ τους γράψῃς, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ βλέπομεν βραδύτερον. Ἀλλὰ διὰ νὰ μου φανῇς ὠφέλιμος ὀφείλεις νὰ ἐργασθῇς καὶ νὰ γίνῃς ἱκανὴ νὰ σε παραλάβω γραμματέα μου εἰς πολλὰς ὑποθέσεις, καὶ νὰ γράφῃς ὀρθῶς ἀφ' οὗ θὰ γράφῃς ἐξ ὀνοματός μου. Ἔπειτα εἶνε καλὸν καὶ εἰς σὲ καὶ πρέπει νὰ μάθῃς γράμματα. Θέλεις;

— Εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ τι προστάξετε, καὶ σας βεβαιῶ ὅτι δὲν φοβοῦμαι τὴν ἐργασίαν.

— Τότε λοιπὸν τὰ πράγματα δύνανται νὰ τακτοποιηθοῦν χωρὶς νὰ στερηθῶ τῆς ὑπηρεσίας σου. Ἔχομεν ἐδῶ διδασκάλισσαν ἀξιόλογον, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφήν μας θὰ την παρακαλέσω νὰ σου παραδίδῃ μαθήματα μετὰ τὸ τέλος τοῦ σχολείου της, ἀπὸ τὰς ἕξ μέχρι τῶν ὀκτὼ τὰς ὥρας καθ' ἃς δὲν σε χρειάζομαι.»

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων ὁ δίφρος ἐστάθη πρὸ τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῶν κορασίων. Ἡ διδασκάλισσα ἔδραμεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ κ. Βουλφράν καὶ τον ἐβοήθησε νὰ καταβῇ. Εἶχε δὲ ἀνάστημα γίγαντος, καὶ ἦτο ἀξιοπρεπεστάτη καὶ εὐγενής, ἀλλὰ πολὺ συνεσταλμένη.

— Ἐνοεῖται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ τίποτε εἰς τὸν παντοδύναμον κύριον τοῦ Μαρωκούρ. Ἤκουσε τὴν πρότασίν του μετὰ χαρᾶς καὶ εἶπεν ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν Πετρίναν.

« Θὰ την καταστήσωμεν κόρην πεπαιδευμένην, κ. Βουλφράν.»

— Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων ὁ κ. Βουλφράν, εἰσερχόμενος εἰς τὸν πύργον τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, συνήντησεν ἐξερχομένην τὴν διδασκάλισσαν καὶ την ἠρώτησε περὶ τῆς μαθητρίας της.

« Τί καταστροφή, κύριε Βουλφράν, τί ἀφανισμός, ἂν ἡ κόρη αὕτη ἔμενεν ἀπαίδευτος!» εἶπε μεταχειριζομένη λέξεις

στομφώδεις καὶ μεγάλας ὡς τὸ ἀνάστημά της.

— Εἶνε εὐφυής, ἔ;

— Εὐφυής; καλὲ τί λέγετε; εὐφυής; Εὐφυεστατοτάτη, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ οὕτω πως.

— Καὶ ἡ γραφή της; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ὄχι πολὺ λαμπρά, ἀλλ' ὅμως θὰ μορφωθῇ.

— Καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν;

— Ἀδύνατος.

— Τότε;

— Διὰ νὰ την κρίνω θὰ ἠδυνάμην νὰ την βάλω νὰ μου γράψῃ καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ νὰ ἴδω τὴν γραφήν της καὶ τὴν ὀρθογραφίαν της, ἀλλ' ἐγὼ ἐπροτίμησα νὰ μου συντάξῃ μίαν ἔκθεσιν καὶ νὰ μου περιγράψῃ τὸ Μαρωκούρ. Τί νὰ σας εἴπω. Καθίζει καὶ μου γράφει εἰς ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας τέσσαρας μεγάλας σελίδας χωρὶς νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ σβύσῃ μίαν λέξιν. Καὶ τί δὲν περιέχει ἡ ἔκθεσίς της; ὅλον τὸ χωρίον, τὰ ἐργοστάσια, τὰς ἐντομάς, τὴν βλάστησιν τῶν ἐντομῶν, τὰ πτηνά των, τοὺς ἰχθῦς των, τὸ ἐξαίσιον θέαμα ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρωϊνῶν ἀτμῶν καὶ τῆς νυκτερινῆς αἰθρίας. Ἂν δέν την ἔβλεπον γράφουσαν, θὰ ἐνόμιζον ὅτι τα ἀντέγραφεν ἔκ τινος καλοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ καλλιγραφία της καὶ ἡ ὀρθογραφία της εἶνε ὅπως σας εἶπον· δὲν πειραζει ὅμως διότι αὐτὸ εἶνε ζήτημα ὀλίγων μηνῶν. Ὅποτε ἔχετε καιρὸν δώσατε νὰ σας ἀναγνώσουν τὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως περὶ τῶν ἐντομῶν, καὶ θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δέν σας λέγω ὑπερβολάς.»

Ὁ κ. Βουλφράν εὐηρεστήθη καθ' ὑπερβολήν, διότι ἡ ἐκτίμησις τῆς διδασκαλίσσης ἦτο κατὰ πάντα σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην ἣν καὶ αὐτὸς εἶχε περὶ τῆς Πετρίνας· ἐξιστόρησε δὲ πρὸς τὴν διδασκάλισσαν πῶς ἔζησεν ἡ μικρὰ ἐν τῇ καλύβῃ καὶ πῶς ἐκ του μηδενὸς κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ σπαρτίδας καὶ μαγειρικὰ σκεύη καὶ νὰ προετοιμάσῃ γεῦμα, προμηθευθεῖσα τὰ πτηνά, τοὺς ἰχθῦς, τὰ ἄνθη, τὰ χόρτα, τὰ ὀπωρικὰ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐντομῆς ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ καλύβη της.

Ἡ διδασκάλισσα ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς καὶ συγκινήσεως, ὅτε δὲ ὁ κ. Βουλφράν ἀπεπεράτωσε τὴν διήγησίν του, ἐκείνη ἔμεινε σύννους ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας. Τέλος δὲ εἶπε·

« Δὲν νομίζετε, κ. Βουλφράν, ὅτι εἶνε ἀρετὴ μεγίστη καὶ ἀξιομίμητος τὸ νὰ εἰξεύρῃ τις νὰ δημιουργῇ πᾶν ὅ τι χρησιμεύει εἰς τὰς ἀνάγκας του;

— Βεβαίως, καὶ τοῦτο, ἀκριβῶς παρετήρησα καὶ ἐγὼ μετ' ἐκπλήξεως, τοῦτο καὶ προσέτι τὴν μεγάλην της θέλησιν. Ἐὰν σας διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν της, θὰ ἴδητε πόσην δραστηριότητα ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃ διὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκεται σήμερον.

— Καὶ ἀντημείφθη, ἀφ' οὗ ὑμεῖς τόσον πολὺ την εὐνοεῖτε.

— Τὴν εὐνοῶ, λέγετε; τὴν ἀγαπῶ, διότι τὸ μόνον ὅπερ ἐκτιμῶ εἶνε ἡ θέλησις, καὶ εἰς τὴν θέλησιν ἐγὼ ὀφείλω ὅ τι εἶμαι σήμερον. Διὰ αὐτὸ σας λέγω νὰ ἐνδυναμώσετε τὴν μικρὰν διὰ τῆς διδασκαλίας σας, διότι ἐὰν εἶνε ὀρθὸν τὸ λεγόμενον ὅτι «ἕκαστος δύναται νὰ κατορθώσῃ πᾶν ὅ τι θέλει», τοὐλάχιστον ἡ γνώμη αὕτη ἀληθεύει μόνον κατὰ τὴν περίστασιν καθ' ἣν εἰξεύρει τις νὰ θέλῃ· τὸ χάρισμα δὲ τοῦτο δὲν εἶνε κοινὸν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα ὤφειλον κατὰ πρῶτον νὰ διδάσκωσιν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀλλὰ τὰ σχολεῖα φροντίζουν μόνον πῶς νὰ ἀναπτύξουν τὸ πνεῦμα, τὴν δὲ μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος θεωροῦν ὡς δευτερεῦον.

Ἡ διδασκάλισσα ἤτις οὔτε χάριν κολακείας κατεδέχετο νὰ εἴπῃ τίποτε, οὔτε ἐκ δειλίας ἐσιώπα ὅ τι ἤθελε νὰ εἴπῃ, ἀπεκρίθη εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Βουλφράν.

« Τὸ παράδειγμα ἔχει περισσοτέραν δύναμιν παρὰ τὰ μαθήματα καὶ τὴν διδασκαλίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μικρὰ θὰ μάθῃ εἰς τὸ σχολεῖόν σας πολὺ καλλίτερον παρὰ εἰς το σχολεῖόν μου, βλέπουσα ὅτι ὑμεῖς καὶ τοι ἀσθενής, καὶ τοι ἠλικιωμένος, καὶ τοι πλούσιος δὲν παραμελεῖτε οὐδὲ μίαν στιγμὴν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σας· ὥστε διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματός σας, ὁ χαρακτήρ της θὰ ἀναπτυχθῇ καὶ θὰ μορφωθῇ ὅπως ὑμεῖς ἐπιθυμεῖτε Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βεβαίως θὰ προσπαθήσω νὰ συντελέσω κατὰ δύναμιν εἰς τὴν μόρφωσίν της.

Καὶ ὄντως ἡ εἰλικρινὴς διδασκάλισσα κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν· κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἀείποτε ἔφερεν ὡς παράδειγμα τὸν κ. Βουλφράν, διηγουμένη τὸν βίον του καὶ προτρέπουσα τὴν μαθήτριάν της νὰ τον μιμηθῇ. Ἡ Πετρίνα μετὰ χαρᾶς ἠκροᾶτο καὶ ἐνίοτε διὰ τῶν ἐπιτηδείων ἐρωτήσεών της ἀνεκάλυπτε λεπτομερείας, ἃς δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ οὔτε ἐκ τῶν ἀσυναρτήτων ὁμιλιῶν τῆς Τριανταφυλλιᾶς, οὔτε ἐκ τῶν αἰνιγματωδῶν συνδιαλέξεων τοῦ Φαβρῆ καὶ τοῦ Μομπλές.

Πολλάκις εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν Τριανταφυλλιάν ὁποία τις ἦτο ἡ νόσος τοῦ κ. Βουλφράν καὶ πῶς ἐτυφλώθη, ἀλλ' αἱ ἀποκρίσεις τῆς χωρικῆς ἦσαν ἀόριστοι καὶ σκοτειναί, τοὐναντίον δὲ παρὰ τῆς διδασκαλίσσης ἔμαθε τὰ πάντα καταλεπτῶς.

Ὁ κ. Βουλφράν εἶχε καταρράκτην διπλοῦν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνίατον, ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὁρασίν του διὰ ἐγχειρήσεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἔπασχεν ὑπὸ χρονίας βρογχίτιδος συνοδευομένης ὑπὸ ἀσθματος, καλμῶν καὶ ὕπνου τεταραγμένου, ἦτο ἀνάγκη νὰ θεραπευθῇ πρῶτον ἡ βρογχίτις καὶ τὰ λοιπά, καὶ ἔπειτα νὰ γίνῃ ἡ ἐγχείρησις. Ἀλλὰ πῶς νὰ θεραπευθῇ ἀφ' οὗ δὲν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας τοῦ ἰατροῦ; ἀφ' οὗ τὸ ζήτημα τοῦ υἱοῦ του κατετάραττεν αὐτόν; Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐλύετο κατ' εὐχήν, δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς ἐγχειρήσεως, καὶ δι' αὐτὸ ἀνεβάλλετο ἐπ' ἀόριστον.

Ἱκαναὶ ἦσαν αἱ πληροφορίαι αὗται περὶ τῆς ὑγιείας τοῦ κ. Βουλφράν· ἀλλ' ἡ Πετρίνα ἐπεθύμει νὰ μάθῃ καὶ περὶ τῶν μηχανορραφιῶν τοῦ Ταλουὲλ καὶ τῶν δύο ἀνεψιῶν περὶ ὧν πολὺς λόγος ἐγίνετο ἐν τῷ χωρίῳ. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν διδασκάλισσαν, διότι το ἐθεώρει ἀπρεπές. Καὶ ἐσκέπτετο ὀρθῶς.

Ἀνέμενε λοιπὸν κατάλληλον περίστασιν καὶ τοιαύτη εὐτυχῶς εὑρέθη.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἔρχεται εἰς Μαρωκούρ ἡ κυρία Βρετονέ, μήτηρ τοῦ Καζιμίρ.

Ἡ Πετρίνα μαθοῦσα τοῦτο παρὰ τοῦ κ. Βουλφράν, ἀνεκοίνωσεν αὐτὸ πρὸς τὴν διδασκάλισσαν, λέγουσα ὅτι αὔριον ἴσως δὲν θὰ ἔχῃ μάθημα.

Ἡ διδασκάλισσα ἀκούσασα τὴν εἴδησιν ταύτην ἐφάνη τεταραγμένη, καὶ μετ' ὀλίγον εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν ταπεινοῦσα τὴν φωνήν.

«Ἀγαπητόν μου τέκνον, σὲ συμβουλεύω νὰ εἶσαι προσεκτικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγα λόγια μὲ τὴν κυρίαν ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ αὔριον.

— Προσεκτική, διὰ τί; ὀλίγα λόγια ὡς πρὸς τί, καὶ πῶς;

— Ὁ κ. Βουλφράν δὲν ἀνέθηκεν εἰς ἐμὲ μόνον τὴν ἐκπαίδευσίν σου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνατροφήν σου, καὶ διὰ τοῦτό σε συμβουλεύω νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου πρὸς τὸ συμφέρον σου καὶ πρὸς τὸ συμφέρον πάντων τῶν ἄλλων.

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ὁδηγήσατέ με τί πρέπει νὰ κάμω, διότι σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τί θέλει ἡ συμβουλὴ τὴν ὁποίαν μου δίδετε, καὶ νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, μὲ τρομάζει.

— Δὲν ἔχεις πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Μαρωκούρ, ἀλλ' ὅμως θὰ ἠξεύρῃς ὅτι διὰ τὴν νόσον τοῦ κ. Βουλφράν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου εἶνε ἄνω κάτω ὅλη ἡ χώρα.

— Μάλιστα, κυρία, τὸ ἔχω ἀκούσῃ.

— Τί θὰ γίνουν τὰ ἐργοστάσια εἰς τὰ ὁποῖα ζοῦν ἑπτὰ χιλιάδες ἐργατῶν καὶ αἱ οἰκογένειαί των, ἐὰν ὁ κ. Βουλφράν ἀποθάνῃ, καὶ ἐὰν ὁ κ. Ἐδμόνδος δὲν ἐπανέλθῃ; Ἐκ τούτου γεννῶνται πολλὰ ζητήματα. Τάχα ὁ κ. Βουλφράν θὰ κληροδοτήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργοστασίων εἰς τοὺς δύο ἀνεψιούς του; ἢ μόνον εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔχῃ περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην; ἢ μᾶλλον εἰς τὸν Ταλουὲλ ὅστις ἀπὸ εἰκοσαετίας εἶνε ἡ δεξιά του χεὶρ καὶ συνδιευθύνει

μετ' αὐτοῦ τὴν ἀπέραντον μηχανήν, καὶ φυσικὰ εἶνε καταλληλότερος νὰ την σώσῃ καὶ νὰ μὴ την ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ;

»Ὅτε ὁ κ. Βουλφρὰν προσεκάλεσεν εἰς Μαρωκοὺρ τὸν ἀνεψιόν του Θεόδωρον ἐνομίσθη ὅτι τον ὑπεδείκνυεν ὡς διάδοχόν του. Ἀλλ' ὅτε πέρυσιν ἐκάλεσε καὶ τὸν Καζιμίρ, τότε κατενόησαν ὅτι μόνον διάδοχόν του εἶχε προορίσῃ τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἂν καὶ ὑπάρχῃ μεταξύ των ψυχρότης, ἀπὸ δώδεκα καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ τον περιμένει νὰ ἔλθῃ.

«Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ ἄρα γε ὁ κ. Ἐδμόνδος; Κύριος οἶδεν, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε. Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ υἱός του θὰ ἔλθῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον νὰ ἀπέθανεν ὁ κ. Ἐδμόνδος, εἶνε οὐχ ἧττον βέβαιοι περὶ τοῦ θανάτου του καὶ ἐργάζονται ὥστε νὰ εὑρεθῶσιν αὐτοὶ κύριοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κ. Βουλφρὰν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ τον θανατώσῃ.

»Τώρα λοιπόν, κόρη μου, καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔχεις συμφέρον, διότι σε ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὁ κ. Βουλφράν, νὰ εἶσαι προσεκτικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγα λόγια μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Καζιμίρ, ἡ ὁποία παντὶ τρόπῳ ἐργάζεται ὑπὲρ του υἱοῦ της καὶ κατὰ πάντων ἐκείνων οἱ ὁποῖοί τον ἀπειλοῦν. Ἐὰν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, θὰ τα ἔχῃς κακὰ μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Θεοδώρου. Ὡσαύτως ἐὰν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, ὅταν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ βεβαίως μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τότε θὰ ἔχῃς ἀντίπαλον τὴν κυρίαν Βρετονέ, ἀφίνω πλέον ὅτι ἂν τα ἔχῃς καλὰ καὶ μὲ τὰς δύο, θὰ ἐπισύρῃς ἴσως τὴν ἔχθραν ἐκείνου ὅστις ἔχει λόγους νὰ τας φοβῆται καὶ τὰς δύο. Ἰδοὺ διατί σου συνιστῶ προσοχὴν μεγίστην.

»Ὁμίλει πρὸς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον· ὁσάκις δὲ ἐρωτηθῇς καὶ εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ ἀποκριθῇς, αἱ ἀποκρίσεις σου νὰ εἶνε ἀσήμαντοι ἢ ἀόριστοι.

»Ἐν τῷ βίῳ συχνότατα συμφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον νὰ εἶνε ἀφανεῖς, ἢ νὰ λάμπωσι· καὶ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἠλίθιοι καὶ βλάκες μᾶλλον, ἢ ὡς λίαν εὐφυεῖς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν εὑρίσκεσαι σύ, κόρη μου, καὶ ὅσον ὀλιγώτερον εὐφυής φανῇς, τόσον εὐφυεστέρα θὰ εἶσαι.

(Ἕπεται συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΚΟΧΛΙΑΣ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Ἕνα παιδάκι ἔψηνε 'ς τὴ θράκα σαλιγκάρια
καὶ 'κεῖνα τριζοβόλαγαν τεντώνοντας ταύτιά·
καὶ τὸ παιδὶ τοὺς ἔλεγε: «Μωρὰ μου παλλη-
[κάρια
'ς τὰ κάρβουνα ἐπιάσανε τὰ σπίτια σας φωτιά·
καὶ τεῖς τραγοῦδι ἀρχίσατε, σὰν νάσθε 'στὰ
[χορτάρια;»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 307).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, *μόνος*.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τέτοιο βάρος 'στὴν καρδιά. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν που ἔχω αὐτὸν τὸν κατηραμένο σουγιᾶ, ἡσυχία δὲν εὑρήκα. Τώρα πειὰ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τον ἐγγίσω. Τί μοῦ ἦλθε νὰ τον πάρω! Ἂν κανεὶς μόνον πέρνοντας φροῦτα, εἶνε λωποδύτης... — ὦ τί ἄσχημη λέξις!—Ὄχι πως φοβοῦμαι τὴ φυλακή... ὄχι... ἀλλὰ λυποῦμαι, μετανοῶ γι' αὐτό που ἔκαμα... Δὲν το ἤξευρα... Τὸν εἶδα... ὕστερά τον ἄνοιξα... ὕστερα τον ἔκρυψα... Καλλίτερα νὰ μήν το ἔκανα! Ἀ, ποτέ, ποτὲ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πάρω τίποτε. Μοῦ ἔρχεται νὰ τον ρίψω 'στὸ πηγάδι. Θὰ ἔκαμνα καλλίτερα ἂν τον ἔδιδα... ἀλλὰ πῶς; ὥστε νὰ μὴ μάθουν ὅτι τον εἶχα; . Νὰ τον ἔρριχνα 'στὸ τζάκι... ὄχι, θὰ χαλάσῃ... Ποῦ νὰ τον βάλω, Θεέ μου, νὰ ἡσυχάσω;... Ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα... Ἐσκούπισαν ἐμπρός, ἀλλὰ δὲν ἔψαξαν ἀπὸ πάνω... Μπορῶ νὰ τον βάλω ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε... (*Πλησιάζει τὴν πολυθρόνα καὶ ἀναποδογυρίζει τὴν τσέπην του καὶ χωρὶς νὰ το ἐγγίσῃ ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ μαχαιρίδιον.*) Ἔπεσε πολὺ πίσω· ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερο· δὲν θὰ τον ἐγγίξω γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Ἀ, τί χαρὰ που δὲν τον ἔχω πειά! Ἦλθε ἡ καρδιὰ 'στὸν τόπο της. Ἀπόψε θὰ φιλήσω χωρὶς φόβο τὴ μαμά. Ἀνόητοι ὅσοι κάμουν κακό! γίνονται τόσῳ δυστυχεῖς!

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΑΝΝΑ, ΑΜΑΛΙΑ
καὶ ἔπειτα ἡ ΜΗΤΕΡΑ των.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ὁρίστε ἐν ἀχλάδι.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὤ, τί ὡραῖο που εἶνε. Εὐχαριστῶ. Τώρα πεινῶ...

ΑΝΝΑ.—Δόξα τῷ Θεῷ που ἦλθες 'στὰ συγκαλά σου...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὤ, ναί, τώρα εἶμαι καλὰ. Δὲν τον βρήκατε ἔ;

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸ σουγιᾶ μου; Ὄχι. Πάει πειά, χάθηκε!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θέλετε νὰ παίξουμε!

ΑΝΝΑ.—Τί;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τὸ παιγνίδι που ἐμάθαμε προχθὲς 'στῆς θείας. Τὸ θυμᾶστε;

ΑΝΝΑ.—Ναί· ναί ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ λύκος

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Προσέξετε νὰ μή σας πιάσω. Ὅποιαν ἐγγίξω την ἔφαγα. Θὰ νεβαίνετε 'στῆς κ' ρέκλες, γιὰ νὰ μή σας φθάνω.

ΑΜΑΛΙΑ.—Πᾶμε ἔξω καλλίτερα...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ὄχι· 'στὸ περιβόλι δὲν ἔχουμε παρὰ ἕνα μόνον καμνί.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἂν χαλάσουμε τῆς καρέκλες;

ΑΝΝΑ.—Μπᾶ! Δέν της χαλοῦμε!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ἐμπρὸς λοιπόν.

(*Ἀρχίζουν τὸ παιγνίδι, μὲ γέλια. Ἡ Ἄννα ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόνα, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μαχαιρίδιον. Ὁ Γιαννάκης θέλει νὰ την κατεβάσῃ.*)

ΑΝΝΑ.—Ὄχι! Δὲν εἶνε ἔντσι τὸ παιγνίδι. (*Πηδᾷ, ἀνατρέπουσα τὴν πολυθρόνα.*)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Σ' ἔπιασα!

ΑΝΝΑ.—Ὄχι· ἔπεσε ἡ πολυθρόνα. Αὐτὸ δὲν πιάνεται!

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὴν ἐσπάσατε. (*Τὴν σηκώνει καὶ ἐκβάλλει κραυγήν.*) Ὁ σουγιᾶς μου! καλέ, ὁ σουγιᾶς μου! ἀνάμεσα καθίσματος καὶ ράχης. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

ΑΝΝΑ.—Θὰ σου ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ναί· ἢ θὰ τον ἔρριξες, χωρὶς νὰ το καταλάβῃς. Εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀδελφούλα μου; Ἀ, πῶς χαίρω καὶ ἐγὼ πού τον ηὗρες τὸν ὡραῖο σου σουγιᾶ!

ΑΜΑΛΙΑ. (*Τείνουσα τὸ μαχαιρίδιον πρὸς τὸν Γιαννάκην:*) Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ τον χαρίσω. Ὁρίστε, πάρε τον, εἶνε δικός σου τέλεια, ἀφ' οὗ σοῦ ἄρεσε τόσῳ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ—(*Ἔκθαμβος*) Ἐσ' ἐμένα! 'ς ἐμένα τον δίδεις! Ὄχι! Ὄχι! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε νὰ τον ἐγγίσω!...

(*Πίπτει κλαίων εἰς μίαν πολυθρόναν. καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀμαλία, μὴ ἐννοοῦσαι τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς λύπης, σπεύδουν νὰ τον παρηγορήσουν. Ὁ Γιαννάκης τας ἀπωθεῖ.*)

Μὴ μὲ φιλῆτε! Κλέπτω τὴν ἀγάπη σας, ὅπως... ὅπως ἔκλεψα τὸ σουγιᾶ... ναί... τὸν ἔκλεψα.

ΑΜΑΛΙΑ.—Εἶσαι τρελλός, Γιαννάκη. Ὁ σουγιᾶς ἐχάθηκε κ' εὑρέθηκε. Γιατὶ κατηγορεῖς τὸν ἑαυτό σου ἄδικα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. (*Κλαίων πικρά.*) Ναί, ναί! Ἂν ἠξεύρατε πως πρὶν τον εὑρῆτε ἐπάνω 'στὴν πολυθρόνα, τὸν εἶχα μέσα 'στὴν τσέπη μου! Ναί· ἠθέλησα νὰ γίνω κλέπτης, λωποδύτης... ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τότε ἔβαλα τὸ σουγιᾶ 'στὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ τον βρῆτε μόναι σας, χωρὶς νὰ ἐννοήσετε τὸ σφάλμα μου· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἡσύχασα, βλέπετε. Τώρα πειὰ δὲν θὰ ἤμουν κλέπτης, θὰ ἤμουν ὅμως ψεύτης καὶ καλλίτερα νὰ τα ξεύρετε ὅλα... πρέπει μάλιστα νὰ τα μάθῃ καὶ ἡ μαμά. Δὲν θέλω νὰ κρατῶ πειὰ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μυστικό... μὲ βαρύνει πολύ... μὲ πνίγει...

ΑΜΑΛΙΑ. — (*Ρουσπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ*). Καλέ μου Γιαννάκη, συχώρεσε τὸν ἑαυτό σου, ὅπως σε συγχωροῦμε καὶ 'μεῖς. Πολὺ ὑπέφερες· κανεὶς πειὰ δὲν ἔχει νὰ σου 'πῇ τίποτε.

(*Τὸν φιλοῦν. Ἡ Ἀμαλία τοῦ σκουπίζει τὰ δάκρυα μὲ τὸ μανδήλι της. Ἐκεῖνος δὲν ἀνθίσταται πλέον.*)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν ἔχω πειὰ μοῦτρα νὰ σας κυττάζω 'στὰ μάτια. Καὶ ἡ μαμά, ὤ, ἡ μαμά.....

(*Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν σκηνήν, εἰσέρχεται ἡ μητέρα τῶν παιδίων. Ἤκουσε καὶ ἐνόησε τὰ πάντα. Πλησιάζει τὸν υἱόν της*).

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἁμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν εἶνε ἁμαρτία, παιδί μου· ἡ μετάνοιά σου ἐξήγησε τὸ ἁμάρτημά σου. Ἐγὼ ἡ μητέρα σου σοῦ το λέγω...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — (*Ὁρμῶν εἰς τὰς ἀγράλας της*) Ὤ, μαμάκα μου! ἀλήθεια; Ἂν εἶνε ἀλήθεια, πόσον εἶμαι εὐτυχής! Πῶς με ἀνακουφίζει πού τα ἐμάθετε ὅλα καὶ πού με φιλεῖτε ἀκόμη! Ἂν ἤξευραν πόσον εἶνε βαρειὰ ἡ τύψις δι' ἓν σφάλμα, κανεὶς πειὰ δὲν θὰ ἔκαμνε οὔτε ἕνα!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Genevraye.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1896

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ἀνταποκριτὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὺς φίλους μίαν εἴδησιν ὄχι πολὺ εὐχάριστον. Ἰδοὺ μὲ μίαν λέξιν: Ζημιωνόμεθα.

Μάλιστα· ἡ ἔκδοσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα, μᾶς ζημιόνει. Ὄχι μόνον οἱ τόσοι μας κόποι καὶ αἱ τόσαι μας φροντίδες, μένουν ὑπὸ ὑλικὴν ἔποψιν ἀνικανοποίητοι, — πρᾶγμα ἀδικώτατον, ἀφ' οὗ πᾶσα ἐργασία πρέπει νὰ ἀμείβεται—, ἀλλὰ καὶ χρήματα ἐξοδεύομεν ἀπὸ τὴν τσέπην μας διὰ νὰ ἀνταποκρινώμεθα, ὅσῳ τὸ δυνατόν, εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐπειδὴ δέ, δυστυχῶς, δὲν εἴμεθα πλούσιοι ὥστε νὰ ἐξοδεύωμεν πάντοτε καὶ ἀφειδῶς περισσότερα τῶν ὅσων εἰσπράττομεν, ἡ ἔκδοσις, μεθ' ὅλην μας τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, χωλαίνει.

Καὶ ὅμως ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἔχει παμπληθεῖς φίλους καὶ ἀναγνώστας καὶ ὑποστηρικτάς. Τὰ φυλλάδιά της ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας, γίνονται δὲ δεκτὰ παντοῦ ὑπὸ τῶν παίδων, ὑπὸ τῶν γονέων, ὑπὸ τῶν διδασκάλων, μετ' ἀγάπης θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Πόθεν λοιπὸν τὸ τόσῳ δυσάρεστον αὐτὸ ὅσῳ καὶ ἀνεξήγητον φαινόμενον τῆς οἰκονομικῆς καχεξίας, τῆς ζημίας, τῆς στενοχωρίας, ἡ ὁποία κατέστησεν οὕτω δύσκολον τὴν τακτικὴν πορείαν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου;

Οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶνε δύο: Α'.) *ἡ καθυστέρησις τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν.*—Β'.) *τὸ σχετικῶς μικρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς συνδρομῆς.*

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Α'.— Ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ λογιστηρίου μας ἐξάγεται ὅτι τὸ ποσὸν τῶν μέχρι τοῦδε καθυστερουμένων παλαιῶν καὶ νέων συνδρομῶν, ἀνέρχεται —μὴ τρομάξετε—εἰς δραχμὰς **18,000!!** Φανταθῆτε τώρα ὀλίγον. Ὄχι τὸ ὅλον ποσόν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ τὸ τρίτον, ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσπράξωμεν διαμιᾶς, ὁποία ἀνακούφισις, ὁποία εὐτυχία διὰ τὴν πτωχὴν καὶ στενοχωρημένην *Διάπλασιν*! Καὶ ὅμως αἱ 18 αὐταὶ χιλιάδες δραχμαὶ μᾶς ὀφείλονται νομιμότατα, εἶνε τὸ ἀντίτιμον ὑλικοῦ καὶ ἐργασίας, τὰ ὁποῖα προσεφέραμεν καὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη χρῆσις ὑπὸ τῶν καθυστερούντων. Πλεῖστοι συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ μᾶς καθυστεροῦν συνδρομὰς ἑνὸς ἔτους, δύο ἐτῶν τριῶν ἐτῶν, τεσσάρων ἐτῶν... Ἂν αὐτοὶ ὅλοι ἦσαν τακτικώτεροι, ἂν μας ἐπλήρωνον κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον ἐγκαίρως, ὄχι μόνον ζημίαν δὲν θὰ εἴχομεν, ἀλλά, καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ ἱκανοποιεῖτο μὲ καλὸν κέρδος καὶ ὁ ζῆλός μας θὰ ἐγίνετο μεγαλήτερος —ἂν καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ ζῆλος δὲν μας ἔλειψε ποτὲ χάρις εἰς τὴν ἀγάπην τῶν καλῶν, τῶν τακτικῶν μας συνδρομητῶν καὶ ἀνταποκριτῶν.

Ἂν οἱ τόσοι καθυστεροῦντες ἐσυλλογίζοντο πόσον ἄδικόν μας κάμνουν, ἂν ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς ποσόν, τὸ ὁποῖον ἕκαστος χωριστὰ μᾶς ὀφείλει, ἐν ᾧ δι' αὐτοὺς δὲν εἶνε τίποτε, δι' ἡμᾶς ὅμως,—ἐπειδὴ οἱ καθυστεροῦντες εἶνε τόσῳ πολλοί,—γίνεται μέγα καὶ οὐσιῶδες, δὲν θὰ ἔσπευδαν ἀμέσως νὰ μας πληρώσουν καὶ δὲν θὰ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικώτεροι; Διὰ τοῦτο εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης δηλώσεως, συναισθανόμενοι τὸ δίκαιον, θὰ σπεύσουν νὰ μας στείλουν τὰ ὀφειλόμενα—εἴτε ἀνταποκριταί, εἴτε συνδρομηταί,—χωρὶς νὰ μας ἐξαναγκάσουν νὰ ἀπευθυνθῶμεν καὶ πάλιν ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀπαλλάσσοντες ἡμᾶς οὕτω ἀπὸ κόπον καὶ δαπάνην ὄχι ὀλίγην.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἄτοπον αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς ζημίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών μας, **ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν ἀπαραβάτως τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1896 νὰ μὴ στείλωμεν τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων»**

ΕΙΣ ΚΑΝΕΝΑ

εἴτε παλαιὸν εἴτε νέον συνδρομητήν, ὅστις νὰ μὴ προεπλήρωσε τὴν συνδρομήν του.

Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐξεθέσαμεν, ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ κανένα καὶ ὅτι ἀπεναντίας ὅλοι θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ στείλουν τὴν συνδρομήν τοῦ 1896 πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου.

Δέν το κάμνομεν αὐτὸ ἀπὸ ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μας. Ἡ λογιστικὴ ἐργασία τοῦ γραφείου μας θὰ ἐγίνετο πολὺ περισσότερον πολύπλοκος καὶ δαπανηρά, ἂν εἴχομεν συνδρομητὰς προπληρώνοντας καὶ συνδρομητὰς ἐπὶ πιστώσει· θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράφωμεν χιλιάδας ἐπιστολῶν διὰ νὰ ζητῶμεν τὰς ὀφειλομένας συνδρομάς, ἢ θὰ ἐστέλλομεν ἀποδείξεις πρὸς εἴσπραξιν εἰς ἀνταποκριτάς, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀναβάλλουν πολλάκις ἐπὶ μακρότατον χρόνον νὰ μας στείλουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἰσέπραξαν εἰς μεγάλα ποσά, ἐμβάλλοντες ἡμᾶς εἰς μεγίστην στενοχωρίαν. Ὥστε ἡ μικρὰ πίστωσις τὴν ὁποίαν θὰ παρείχομεν εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, ἐνῷ αὐτοὺς δὲν θὰ τους ὠφέλει διόλου, ἡμᾶς θὰ ἐζημίωνε καὶ θὰ ἐστενοχώρει πολύ. **Λοιπόν, ὅλοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου** ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΝ.

Διὰ νὰ ἀμείψωμεν δέ, ὡς ἐκ περισσοῦ, τὴν σπουδὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν τακτικῶν, θὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι 1ης Ἰανουαρίου προπληρώσοντας τὴν συνδρομήν τοῦ 1896

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Β'.— Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διάπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε μικρὰ καὶ ἀνεπαρκής. Τὴν ὡρίσαμεν οὕτω κατὰ τὴν περυσινὴν μεταβολὴν τῆς ἐκδόσεως ἀπὸ δεκαπενθημέρου εἰς ἑβδομαδιαίαν, βασισθέντες εἰς ἐλπιζομένην μεγάλην κατανάλωσιν, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν ἐπραγματοποιήθη, οὔτε εἶνε εὔκολον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὀλίγος σχετικῶς εἶνε ὁ

μετ' αὐτοῦ τὴν ἀπέραντον μηχανήν, καὶ φυσικὰ εἶνε καταλληλότερος νὰ την σώσῃ καὶ νὰ μὴ την ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ;

»Ὅτε ὁ κ. Βουλφρὰν προσεκάλεσεν εἰς Μαρωκοὺρ τὸν ἀνεψιόν του Θεόδωρον ἐνομίσθη ὅτι τον ὑπεδείκνυεν ὡς διάδοχόν του. Ἀλλ' ὅτε πέρυσιν ἐκάλεσε καὶ τὸν Καζιμίρ, τότε κατενόησαν ὅτι μόνον διάδοχόν του εἶχε προορίσῃ τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἂν καὶ ὑπάρχῃ μεταξύ των ψυχρότης, ἀπὸ δώδεκα καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ τον περιμένει νὰ ἔλθῃ.

«Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ ἄρα γε ὁ κ. Ἐδμόνδος; Κύριος οἶδεν, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε. Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ υἱός του θὰ ἔλθῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον νὰ ἀπέθανεν ὁ κ. Ἐδμόνδος, εἶνε οὐχ ἧττον βέβαιοι περὶ τοῦ θανάτου του καὶ ἐργάζονται ὥστε νὰ εὑρεθῶσιν αὐτοὶ κύριοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κ. Βουλφρὰν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ τον θανατώσῃ.

»Τώρα λοιπόν, κόρη μου, καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔχεις συμφέρον, διότι σε ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὁ κ. Βουλφράν, νὰ εἶσαι προσεκτικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγα λόγια μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Καζιμίρ, ἡ ὁποία παντὶ τρόπῳ ἐργάζεται ὑπὲρ του υἱοῦ της καὶ κατὰ πάντων ἐκείνων οἱ ὁποῖοί τον ἀπειλοῦν. Ἐὰν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, θὰ τα ἔχῃς κακὰ μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Θεοδώρου. Ὡσαύτως ἐὰν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, ὅταν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ βεβαίως μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τότε θὰ ἔχῃς ἀντίπαλον τὴν κυρίαν Βρετονέ, ἀφίνω πλέον ὅτι ἂν τα ἔχῃς καλὰ καὶ μὲ τὰς δύο, θὰ ἐπισύρῃς ἴσως τὴν ἔχθραν ἐκείνου ὅστις ἔχει λόγους νὰ τας φοβῆται καὶ τὰς δύο. Ἰδοὺ διατί σου συνιστῶ προσοχὴν μεγίστην.

»Ὁμίλει πρὸς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον· ὁσάκις δὲ ἐρωτηθῇς καὶ εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ ἀποκριθῇς, αἱ ἀποκρίσεις σου νὰ εἶνε ἀσήμαντοι ἢ ἀόριστοι.

»Ἐν τῷ βίῳ συχνότατα συμφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον νὰ εἶνε ἀφανεῖς, ἢ νὰ λάμπωσι· καὶ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἠλίθιοι καὶ βλάκες μᾶλλον, ἢ ὡς λίαν εὐφυεῖς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν εὑρίσκεσαι σύ, κόρη μου, καὶ ὅσον ὀλιγώτερον εὐφυὴς φανῇς, τόσον εὐφυεστέρα θὰ εἶσαι.

(Ἕπεται συνέχεια) Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΚΟΧΛΙΑΣ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Ἕνα παιδάκι ἔψηνε 'ς τὴ θράκα σαλιγκάρια
καὶ 'κεῖνα τριζοβόλαγαν τεντώνοντας ταὐτιά·
καὶ τὸ παιδὶ τοὺς ἔλεγε: «Μωρά μου παλλη-
[κάρια
'ς τὰ κάρβουνα ἐπιάσανε τὰ σπίτια σας φωτιά·
καὶ σεῖς τραγοῦδι ἀρχίσατε, σὰν νᾶσθε 'στὰ
[χορτάρια;»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 307).

ΣΚΗΝΗ Α'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, *μόνος*.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τέτοιο βάρος 'στὴν καρδιά. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν που ἔχω αὐτὸν τὸν κατηραμένο σουγιᾶ, ἡσυχία δὲν εὑρῆκα. Τώρα πειὰ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τον ἐγγίσω. Τί μοῦ ἦλθε νὰ τον πάρω! Ἂν κανεὶς μόνον πέρνοντας φροῦτα, εἶνε λωποδύτης... — *ὦ τί ἄσχημη λέξις!* — Ὄχι πως φοβοῦμαι τὴ φυλακή... ὄχι... ἀλλὰ λυποῦμαι, μετανοῶ γε' αὐτὸ που ἔκαμα... Δέν το ἤξευρα... Τὸν εἶδα... ὕστερά τον ἄνοιξα... ὕστερά τον ἔκρυψα... Καλλίτερα νὰ μήν το ἔκανα! Ἀ, ποτέ, ποτὲ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πάρω τίποτε. Μοῦ ἔρχεται νὰ τον ρίψω 'στὸ πηγάδι. Θὰ ἔκαμνα καλλίτερα ἂν τον ἔδιδα... ἀλλὰ πῶς; ὥστε νὰ μὴ μάθουν ὅτι τον εἶχα; . Νὰ τον ἔρριχνα 'στὸ τζάκι... ὄχι, θὰ χαλάσῃ... Ποῦ νὰ τον βάλω, Θεέ μου, νὰ ἡσυχάσω; ... Ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα... Ἐσκούπισαν ἐμπρός, ἀλλὰ δὲν ἔψαξαν ἀπὸ πάνω... Μπορῶ νὰ τον βάλω ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε... (*Πλησιάζει τὴν πολυθρόναν ἀταποδυγυρίζει τὴν τσέπην του καὶ χωρὶς νὰ το ἐγγίσῃ ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ μαχαιρίδιον.*) Ἔπεσε πολὺ πίσω· ἀλλὰ τόσω τὸ χειρότερο· δὲν θὰ τον ἐγγίξω γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Ἀ, τί χαρὰ που δὲν τον ἔχω πειά! Ἤλθε ἡ καρδιὰ 'στὸν τόπο της. Ἀπόψε θὰ φιλήσω χωρὶς φόβο τὴ μαμά. Ἀνόητοι ὅσοι κάμουν κακό! γίνονται τόσω δυστυχεῖς!

ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΑΝΝΑ, ΑΜΑΛΙΑ καὶ ἔπειτα ἡ ΜΗΤΕΡΑ των.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ὁρίστε ἐν ἀχλάδι.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὦ, τί ὡραῖο που εἶνε. Εὐχαριστῶ. Τώρα πεινῶ...

ΑΝΝΑ.—Δόξα τῷ Θεῷ που ἦλθες 'στὰ συγκαλά σου...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὦ, ναί, τώρα εἶμαι καλά. Δέν τον βρήκατε ἔ;

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸ σουγιά μου; Ὄχι Πάει πειά, χάθηκε!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θέλετε νὰ παίξουμε!

ΑΝΝΑ.—Τί;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τὸ παιγνίδι που ἐμάθαμε προχθὲς 'στῆς θείας. Τὸ θυμᾶστε;

ΑΝΝΑ.—Ναί· ναί ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ λύκος

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Προσέξετε νὰ μή σας πιάσω. Ὅποιαν ἐγγίξω την ἔφαγα. Θάνεβαίνετε 'στὴς κ' ρέκλες, γιὰ νὰ μή σας φθάνω.

ΑΜΑΛΙΑ.—Πᾶμε ἔξω καλλίτερα...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ὄχι· 'στὸ περιβόλι δὲν ἔχουμε παρὰ ἕνα μόνον καμνί.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἂν χαλάσουμε τὴς καρέκλες;

ΑΝΝΑ.—Μπᾶ! Δέν της χαλοῦμε!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ἔμπρὸς λοιπόν.

(*Ἀρχίζουν τὸ παιγνίδι, μὲ γέλια· Ἡ Ἄννα ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μαχαιρίδιον. Ὁ Γιαννάκης θέλει νὰ την κατεβάσῃ.*)

ΑΝΝΑ.—Ὄχι! Δὲν εἶνε ἔτσι τὸ παιγνίδι. (*Ἡδῆ, ἀνατρέπουσα τὴν πολυθρόναν.*)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Σ' ἔπιασα!

ΑΝΝΑ.—Ὄχι· ἔπεσε ἡ πολυθρόνα. Αὐτὸ δὲν πιάνεται!

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὴν ἐσπάσατε. (*Τὴν σηκώνει καὶ ἐκβάλλει κραυγήν.*) Ὁ σουγιᾶς μου! καλέ, ὁ σουγιᾶς μου! ἀνάμεσα καθίσματα καὶ ράχης. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

ΑΝΝΑ.—Θά σου ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ναί· ἢ θά τον ἔρριξες, χωρὶς νὰ το καταλάβῃς. Εἶσαι εὐχαριστημένη, ἀδελφούλα μου; Ἀ, πῶς χαίρω καὶ ἐγὼ πού τον ηὗρες τὸν ὡραῖο σου σουγιᾶ!

ΑΜΑΛΙΑ.(*Τείνουσα τὸ μαχαιρίδιον πρὸς τὸν Γιαννάκην:*) Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σού τον χαρίσω. Ὁρίστε, πάρε τον, εἶνε δικός σου τέλεια, ἀφ' οὗ σοῦ ἄρεσε τόσω.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ—(*Ἐκθαμβος*) Σ' ἐμένα! 's ἐμένα τον εἶδες! Ὄχι! Ὄχι! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε νὰ τον ἐγγίσω!...

(*Πίπτει κλαίων εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας· Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἀμαλία, μὴ ἐννοοῦσαι τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς λύπης, σπεύδουν νὰ τον παρηγορήσουν. Ὁ Γιαννάκης τας ἀπωθεῖ.*)

Μή με φιλῆτε! Κλέπτω τὴν ἀγάπη σας, ὅπως... ὅπως ἔκλεψα τὸ σουγιᾶ... ναί... τὸν ἔκλεψα.

ΑΜΑΛΙΑ.—Εἶσαι τρελλός, Γιαννάκη. Ὁ σουγιᾶς ἐχάθηκε κ' εὑρέθηκε. Γιατὶ κατηγορεῖς τὸν ἑαυτό σου ἄδικα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. (*Κλαίων πικρά.*) Ναί, ναί! Ἂν ἠξεύρατε πως πρίν τον εὑρῆτε ἐπάνω 'στὴν πολυθρόνα, τὸν εἶχα μέσα 'στὴν τσέπη μου! Ναί· ἠθέλησα νὰ γίνω κλέπτης, λωποδύτης... ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τότε ἔβαλα τὸ σουγιᾶ 'στὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ τον βρῆτε μόναι σας, χωρὶς νὰ ἐννοήσετε τὸ σφάλμα μου· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἡσύχασα, βλέπετε. Τώρα πειὰ δὲν θὰ ἤμουν κλέπτης, θὰ ἤμουν ὅμως ψεύτης καὶ καλλίτερα νὰ τα ξεύρετε ὅλα.. πρέπει μάλιστα νὰ τα μάθῃ καὶ ἡ μαμά. Δὲν θέλω νὰ κρατῶ πειὰ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μυστικό... μὲ βαρύνει πολύ... μὲ πνίγει...

ΑΜΑΛΙΑ. — (*Γονυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ*). Καλέ μου Γιαννάκη, συχώρεσε τὸν ἑαυτό σου, ὅπως σε συγχωροῦμε καὶ 'μεῖς. Πολὺ ὑπέφερες· κανεὶς πειὰ δὲν ἔχει νὰ σου 'πῇ τίποτε.

(*Τὸν φιλοῦν. Ἡ Ἀμαλία τοῦ σκουπίζει τὰ δάκρυα μὲ τὸ μανδύλι της. Ἐκεῖνος δὲν ἀνθίσταται πλέον.*)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν ἔχω πειὰ μοῦτρα νὰ σας κυττάζω 'στὰ μάτια. Καὶ ἡ μαμά, ὦ, ἡ μαμά.....

(*Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν σκηνήν, εἰσέρχεται ἡ μητέρα τῶν παιδίων. Ἤκουσε καὶ ἐνόησε τὰ πάντα. Πλησιάζει τὸν υἱόν της.*)

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἁμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν εἶνε ἁμαρτία, παιδί μου· ἡ μετάνοιά σου ἐξήγησε τὸ ἁμάρτημά σου. Ἐγὼ ἡ μητέρα σου σοῦ το λέγω...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — (*Ὁρμῶν εἰς τὰς ἀγκάλας της*) Ὦ, μαμάκα μου! ἀλήθεια; Ἂν εἶνε ἀλήθεια, πόσον εἶμαι εὐτυχής! Πῶς με ἀνακουφίζει πού τα ἐμάθετε ὅλα καὶ πού με φιλεῖτε ἀκόμη! Ἂν ἤξευραν πόσον εἶνε βαρειὰ ἡ τύψις δι' ἓν σφάλμα, κανεὶς πειὰ δὲν θὰ ἔκαμνε οὔτε ἕνα!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Gennevraye.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1896

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ἀνταποκριτὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὺς φίλους μίαν εἴδησιν ὄχι πολὺ εὐχάριστον. Ἰδοὺ μὲ μίαν λέξιν: *Ζημιονόμεθα*.

Μάλιστα· ἡ ἔκδοσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα, μᾶς ζημιόνει. Ὄχι μόνον οἱ τόσοι μας κόποι καὶ αἱ τόσαι μας φροντίδες, μένουν ὑπὸ ὑλικὴν ἔποψιν ἀνικανοποίητοι, — πρᾶγμα ἀδικώτατον, ἀφ' οὗ πᾶσα ἐργασία πρέπει νὰ ἀμείβεται—, ἀλλὰ καὶ χρήματα ἐξοδεύομεν ἀπὸ τὴν τσέπην μας διὰ νὰ ἀνταποκρινώμεθα, ὅσῳ τὸ δυνατόν, εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐπειδὴ δέ, δυστυχῶς, δὲν εἴμεθα πλούσιοι ὥστε νὰ ἐξοδεύωμεν πάντοτε καὶ ἀφειδῶς περισσότερα τῶν ὅσων εἰσπράττομεν, ἡ ἔκδοσις, μεθ' ὅλην μας τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, χωλαίνει.

Καὶ ὅμως ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἔχει παμπληθεῖς φίλους καὶ ἀναγνώστας καὶ ὑποστηρικτάς. Τὰ φυλλάδιά της ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας, γίνονται δὲ δεκτὰ παντοῦ ὑπὸ τῶν παίδων, ὑπὸ τῶν γονέων, ὑπὸ τῶν διδασκάλων, μετ' ἀγάπης θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Πόθεν λοιπὸν τὸ τόσῳ δυσάρεστον αὐτὸ ὅσῳ καὶ ἀνεξήγητον φαινόμενον τῆς οἰκονομικῆς καχεξίας, τῆς ζημίας, τῆς στενοχωρίας, ἡ ὁποία κατέστησεν οὕτω δύσκολον τὴν τακτικὴν πορείαν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου;

Οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶνε δύο: Α'.) *ἡ καθυστέρησις τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν*.—Β'.) *τὸ σχετικῶς μικρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς συνδρομῆς*.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Α'. — Ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ λογιστηρίου μας ἐξάγεται ὅτι τὸ ποσὸν τῶν μέχρι τοῦδε καθυστερουμένων παλαιῶν καὶ νέων συνδρομῶν, ἀνέρχεται —μὴ τρομάζετε—εἰς δραχμὰς **18,000!!** Φανταθῆτε τώρα ὀλίγον. Ὄχι τὸ ὅλον ποσόν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ τὸ τρίτον, ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσπράξωμεν διαμιᾶς, ὁποία ἀνακούφισις, ὁποία εὐτυχία διὰ τὴν πτωχὴν καὶ στενοχωρημένην *Διάπλασιν*! Καὶ ὅμως αἱ 18 αὐταὶ χιλιάδες δραχμαὶ μᾶς ὀφείλονται νομιμότατα, εἶνε τὸ ἀντίτιμον ὑλικοῦ καὶ ἐργασίας, τὰ ὁποῖα προσεφέραμεν καὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη χρῆσις ὑπὸ τῶν καθυστερούντων. Πλεῖστοι συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ μᾶς καθυστεροῦν συνδρομὰς ἑνὸς ἔτους, δύο ἐτῶν τριῶν ἐτῶν, τεσσάρων ἐτῶν... Ἂν αὐτοὶ ὅλοι ἦσαν τακτικώτεροι, ἂν μας ἐπλήρωνον κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον ἐγκαίρως, ὄχι μόνον ζημίαν δὲν θὰ εἴχομεν, ἀλλά, καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ ἱκανοποιεῖτο μὲ καλὸν κέρδος καὶ ὁ ζῆλός μας θὰ ἐγίνετο μεγαλήτερος —ἂν καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ ζῆλος δὲν μας ἔλειψε ποτὲ χάρις εἰς τὴν ἀγάπην τῶν καλῶν, τῶν τακτικῶν μας συνδρομητῶν καὶ ἀνταποκριτῶν.

Ἂν οἱ τόσοι καθυστεροῦντες ἐσυλλογίζοντο πόσον ἄδικον μας κάμνουν, ἂν ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς ποσόν, τὸ ὁποῖον ἕκαστος χωριστὰ μᾶς ὀφείλει, ἐν ᾧ δι' αὐτοὺς δὲν εἶνε τίποτε, δι' ἡμᾶς ὅμως,—ἐπειδὴ οἱ καθυστεροῦντες εἶνε τόσῳ πολλοί,—γίνεται μέγα καὶ οὐσιῶδες, δὲν θὰ ἔσπευδαν ἀμέσως νὰ μας πληρώσουν καὶ δὲν θὰ ἐφελοτιμοῦντο νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικώτεροι; Διὰ τοῦτο εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης δηλώσεως, συναισθανόμενοι τὸ δίκαιον, θὰ σπεύσουν νὰ μας στείλουν τὰ ὀφειλόμενα — εἴτε ἀνταποκριταί, εἴτε συνδρομηταί,—χωρὶς νὰ μας ἐξαναγκάσουν νὰ ἀπευθυνθῶμεν καὶ πάλιν ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀπαλλάσσοντες ἡμᾶς οὕτω ἀπὸ κόπον καὶ δαπάνην ὄχι ὀλίγην.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἄτοπον αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς ζημίαν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών μας, **ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν ἀπαραβάτως τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1896 νὰ μὴ στείλωμεν τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων»**

ΕΙΣ ΚΑΝΕΝΑ

εἴτε παλαιὸν εἴτε νέον συνδρομητήν, ὅστις νὰ μὴ προεπλήρωσε τὴν συνδρομήν του.

Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐξεθέσαμεν, ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ κανένα καὶ ὅτι ἀπεναντίας ὅλοι θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896 πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου.

Δέν το κάμνομεν αὐτὸ ἀπὸ ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μας. Ἡ λογιστικὴ ἐργασία τοῦ γραφείου μας θὰ ἐγίνετο πολὺ περισσότερον πολύπλοκος καὶ δαπανηρά, ἂν εἴχομεν συνδρομητὰς προπληρώνοντας καὶ συνδρομητὰς ἐπὶ πιστώσει· θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράφωμεν χιλιάδας ἐπιστολῶν διὰ νὰ ζητῶμεν τὰς ὀφειλομένας συνδρομάς, ἢ θὰ ἐστέλλομεν ἀποδείξεις πρὸς εἰσπραξιν εἰς ἀνταποκριτάς, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀναβάλλουν πολλάκις ἐπὶ μακρότατον χρόνον νὰ μας στείλουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἰσέπραξαν εἰς μεγάλα ποσά, ἐμβάλλοντες ἡμᾶς εἰς μεγίστην στενοχωρίαν. Ὥστε ἡ μικρὰ πίστωσις τὴν ὁποίαν θὰ παρείχομεν εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, ἐνῷ αὐτοὺς δὲν θὰ τους ὠφέλει διόλου, ἡμᾶς θὰ ἐζημίωνε καὶ θὰ ἐστενοχώρει πολύ. **Λοιπόν, ὅλοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου** ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΝ.

Διὰ νὰ ἀμείψωμεν δέ, ὡς ἐκ περισσοῦ, τὴν σπουδὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν τακτικῶν, θὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι 1ης Ἰανουαρίου προπληρώσοντας τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Β'.— Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε μικρὰ καὶ ἀνεπαρκής. Τὴν ὡρίσαμεν οὕτω κατὰ τὴν περυσινὴν μεταβολὴν τῆς ἐκδόσεως ἀπὸ δεκαπενθημέρου εἰς ἑβδομαδιαίαν, βασισθέντες εἰς ἐλπιζομένην μεγάλην κατανάλωσιν, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν ἐπραγματοποιήθη, οὔτε εἶνε εὔκολον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὀλίγος σχετικῶς εἶνε ὁ

πληθυσμός, γίνεται δὲ ἀκόμη ὀλιγώτερος ἕνεκα τῶν συχνῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ φύλλου ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐξ ἄλλου τὰ ἔξοδα τώρα εἶνε πολὺ μεγαλείτερα ὡς ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν νομισματικῆς καταστάσεως. Καὶ ὁ χάρτης στοιχίζει πολὺ περισσότερον ἢ ἄλλοτε καὶ αἱ εἰκόνες, καὶ τὰ ὑλικὰ ὅλα εἶνε ὑπερτιμημένα. Ἂς μὴ λησμονῶμεν δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἶνε σήμερον τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον πληρώνει τοὺς συντάκτας του, εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλεται ἡ πάντοτε ἐκλεκτὴ καὶ δόκιμος αὐτοῦ ὕλη, ἀπέναντι ἄλλων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα δημοσιεύουν δωρεὰν τὰ ἔργα τοῦ τυχόντος, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτῶν τῶν συνδρομητῶν των.

Δι' αὐτὰ ὅλα εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην ναὐξήσωμεν ἀπὸ σήμερον τὴν συνδρομήν. Ἡ αὔξησις εἶνε μικρὰ πολὺ μικρά, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ θὰποτελέσῃ δι' ἡμᾶς ποσὸν σημαντικὸν καὶ ἀρκετὸν νὰ καλύψῃ τὰς μεγάλας δαπάνας τοῦ φύλλου. Ἀσιπόν :

Ἀπὸ σήμερον ἡ «Διάπλασις» τιμᾶται
ΔΙΑ ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩι ΕΣΩΤΕΡΙΚΩι
ὄχι πλέον δρ. 5, ἀλλὰ δρ 7 ἐτησίως
ΔΙΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι
ὄχι πλέον φρ. χρ. 7, ἀλλὰ φρ. χρ. 8.

Εἶνε πέριττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν φοβούμεθα μήπως διὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς χάσωμεν φίλους καὶ ἀναγνώστας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομηταί μας, ἐκτιμῶντες καλῶς τοὺς λόγους οἵτινές μας ὑπηγόρευσαν τὸ μέτρον, θὰ ἐξακολουθήσουν παρέχοντες τὴν ὑποστήριξίν των εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτῶν *Διάπλασιν*, μολονότι τοῦ λοιποῦ θά τους στοιχίζῃ οὕτω *δύο δραχμὰς τὸ ἔτος περισσότερον*, δηλαδὴ περίπου *ἥμισυ λεπτὸν* τὴν ἡμέραν. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας διεκδόσεως τοῦ φύλλου μας θὰ ἐργασθῶσιν, ἐφέτος ὑπέρ ποτε, μετὰ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ἄλλως ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου θὰ γίνῃ ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῆς ἀγάπης των : Α'.) *θὰ ἐκδίδεται τακτικώτατα κατὰ Σάββατον*, τῶν ἀνωτέρω μέτρων ἐξασφαλιζόντων πρὸ παντὸς *τὴν τακτικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν.*—Β'.) *θὰ βελτιώσῃ ἀμέσως τὴν ποιότητα τοῦ χάρτου της.* — Γ'.) θὰ καλλιτερεύσῃ βαθμηδὸν ὑπὸ ἔποψιν ὕλης καὶ εἰκόνων, ὁλονὲν τελειοποιουμένη καὶ καθισταμένη ποικιλωτέρα καλλιτεχνικωτέρα, μᾶλλον ἐπαγωγὸς καὶ μορφωτική, κατὰ τὸ ἀνέκαθεν ἀπαρασάλευτον αὐτῆς πρόγραμμα.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΣΑΝΙΔΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 310).

Ὅλα τὰ παιδία εἶχαν περάσῃ τὸν φράκτην, ξέχωρα ἀπὸ ἕνα τὸ μεγαλείτερον, τὸ ὁποῖον ἐστάθη καὶ ἐφώναξεν εἰς τὰ ἄλλα·

«Δὲν βλέπετε, καλέ, αὐτὸ τὸ μαῦρο σανίδι μὲ τὴν ἐπιγραφή; Μᾶς ἀπαγορεύεται νὰ διασκεδάσωμεν εἰς τὸ λειβάδι· εἰ δὲ μή, θὰ καταδιωχθῶμεν δικαστικῶς· νά!»

Τὰ παιδία ἐπανῆλθον εἰς τὸν φράκτην διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν πινακίδα. Καὶ τὸ παιδάκι μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ καραβάκι, εἶπε περίλυπον·

«Ἐγὼ ξέρω ποιὸς ἔβαλε ἐδῶ αὐτὴ τὴν παληοσανίδα. Ἐκεῖνος ὁ χλωμὸς ὁ φαρμακομύτης, θὰ ἐνοίκιασε τὸ κτῆμα, ποὺ ἦλθε 'στὸ μαγαζί καὶ 'πῆρε ἕνα τετράγωνο σανίδι, καὶ μᾶς εἶπε νά το πλανίσουμε γιὰ νὰ ζωγραφίσουν ἐπάνω γράμματα... Νά το! Καλλίτερα νὰ ἔμενε ἀκόμη 'στὴ θέσι του, σκονισμένο καὶ ἀραχνιασμένο καθὼς ἦταν.»

Ὤ, τὸ ἴδιο ἐσυλλογίζετο καὶ ἡ σανίς...

— Καλὰ θὰ κάμωμε νὰ φύγωμε ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε τὸ μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ παιδία γιατὶ ἂν μας ἰδῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, θά μας καταδιώξῃ δικαστικῶς, καθὼς γράφει.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί; ἠρώτησεν ἕνα ἄλλο.

— Ξεύρω καὶ ἐγώ;—Αὐτὸ τὸ δικαστικῶς, ὅλοι τὸ φοβοῦνται... πρέπει νὰ εἶνε κακὸ πρᾶγμα... γι' αὐτὸ ἂς φύγουμε.

Ἔφυγε πρῶτος καὶ οἱ ἄλλοι τον ἠκολούθησαν. Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά, ποὺ ἐθύμωσε περισσότερο, ἐπῆρε μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῆς σανίδος. Τὸ ξύλινόν της πρόσωπον δὲν ἐδλάφθη πολύ· ἀλλ' ἐλυπήθη τόσον, ποὺ ἐπεθύμησε καλλίτερα νὰ ἐγίνετο κομματάκια ὅλη καὶ ροκανίδια, πρὶν ἀφήσῃ τὸ ἐργαστήριον! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη ἀπὸ σύννεφα. Καλλίτερα, ἐσκέφθη ἡ σανίς, κανεὶς δὲν θὰ ἐπερνοῦσε πλέον ἀπὸ κοντά της. Τῷ ὄντι, ἤρχισε νὰ βρέχῃ, ὅταν μία γυναῖκα, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἕνα παιδὶ χλωμὸν καὶ καχεκτικόν, ἔφθασε δρομαία εἰς τὸν φράκτην. Τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ ἀνεπαύετο εἰς τὸν ὦμόν της καὶ μὲ τὰ χεράκια τού την ἔσφιγγε σφικτά, σφικτά· Εἶχε περάσῃ μακρυνὴ ἀρρώστια τὸ καϊμένο καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ το ἔβγαζαν· καὶ ἡ γυναῖκα ἐπίσης ἐφαίνετο πολὺ καταβεβλημένη. Νύκτας πολλὰς εἶχεν ἀγρυπνήσῃ πλησίον τῆς κλίνης τοῦ παιδιοῦ της καὶ ὅμως το ἀγαποῦσε τόσον, ὥστε δὲν το ἐνεπιστεύθη εἰς ἄλλον νὰ το βγάλῃ περίπατον.

— Πᾶμε 'στὸ σπίτι, μητέρα, ἐκουράσθηκα, εἶπε τὸ παιδί.

— Θὰ πᾶμε ἀπὸ τὸν συντομώτερο δρόμο, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ λειβάδι, ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἐστάθη νὰ σκεπάσῃ μέ το σάλι της τὸ παιδί, διὰ νὰ μὴ βρέχεται. Ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ λειβάδι, ὅταν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν μαύρην πινακίδα. Ἀπεμακρύνθη γρήγορα γρήγορα ἀπὸ τὸν φράκτην καὶ ἠκολούθησεν ἕνα δρομίσκον ξηρὸν καὶ γεμάτον σκόνην. Τὸ παιδὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Γιατί ἀπ' ἐδῶ; Σ' αὐτὸν τὸν δρόμο δὲν θὰ ἰδῶ τὴς ὡραῖές μου μαργαρίτες!..

Ἡ δυστυχισμένη σανὶς ὑπέφερε πολὺ περισσότερον αὐτὴν τὴν φορὰν, παρὰ ὅταν της ἔρριψε τὴν πέτραν ἐκεῖνο τὸ παιδί!

Ὀλίγον ὕστερα ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἡ βροχή, ἕνα κοριτσάκι ἐπέρασεν ἀπὸ το λειβάδι. Ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ ἐπήγαινεν εἰς τὴν πολίχνην. Ξεσκούφωτη, ξυπόλυτη, μὲ κοντὸ φουστανάκι, μὲ δύο πλεξοῦδες κοντές, μὲ μάγουλα μαυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἦτο μικρὰ Γερμανίς, ἡ ὁποία ἐγύριζεν εἰς τὴν χώραν ὅλην τὴν ἡμέραν, κρατοῦσα μικρὰ σάρωθρα ἀπὸ ἀφάναν καὶ φωνάζουσα μὲ βραχνὴν φωνήν, ὁσάκις ἀπαντοῦσε κανένα : «Πάρτε ἀφανίτικες σκοῦπες!» Κάθε βράδυ ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν της τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε, καὶ αὐτὸς τῆς ἔδιδε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται.

Εἶχε τρεῖς δεκάρες εἰς τὴν τσέπην της καὶ ἐθιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πολίχνην διασχίζουσα τὸ λειβάδιον, διότι δὲν εἶχε προσέξῃ τὴν νέαν πινακίδα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσῃ δεκαπέντε βήματα, ὅταν εὑρέθη ἔξαφνα ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθρώπου στυγνοῦ, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μὲ τὸ μπαστοῦνι 'στὸ χέρι.

Ἐφώναζε πρὸς τὸ κοριτσάκι ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ λειβάδι. Ἀλλ' ἡ μικρὰ ξένη δὲν ἐννοοῦσε καλὰ τί της ἔλεγε καὶ ἐπληησίαζεν ὁλονὲν κράζουσα : «Πάρτε ἀφανίτικες σκοῦπες!»

Ταλαίπωρον πλασματάκι! Τὰ ποδαράκια της ἦσαν πρισμένα καὶ κουρασμένα· θὰ ἐπροτιμοῦσε βέβαια νὰ ἀναπαυθῇ, παρὰ νὰ γυρίζῃ ἔτσι καὶ νὰ φωνάζῃ... Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κανεὶς πέτρινη καρδιὰ διὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πόνου

ἐπάνω 'στὸ ἰσχνὸ πρόσωπό της, μέσα 'στὰ γαλανά της μάτια τὰ ἀλαμπῆ.

«Αὐτὸς θὰ την λυπηθῇ βέβαια» ἐσκέφθη ἡ σανίς.

Κάθε ἄλλο! Ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν το ἐλυπήθη τὸ κοριτσάκι καὶ το ἐροβέρισε μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Ἐφοβήθη τόσον ἐκείνη, ὥστε ἔφυγεν ἐκεῖθεν τρέχουσα μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν· καὶ καθὼς ἐπήδησε τὸν φράκτην, ἔχασε τὴς τρεῖς δεκάρες της. Τὰς ἤκουσέ που ἔπεσαν ἐπάνω 'στὸ χόρτο, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τας πιάσῃ, ἂν καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ κύριός της θὰ την ἔδερνε, ἂν δέν του ἐπήγαινε λεπτά. Ἀπῆλθεν ἀπηλπισμένη, ὁ δὲ κακὸς ἄνθρωπος, ἱκανοποιημένος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του λέγων : « Ὅ,τι εἶνε ἰδικόν μου, δὲν ἀνήκει εἰς κανένα.

Ἡ χλόη, ὁ ἥλιος, τὸ ποταμάκι, ἡ δεξαμενή, ὅλα μοῦ ἀνήκουν, καὶ κανεὶς νὰ μὴ τα ἐγγίξῃ, γιατὶ τὰ ἀγόρασα μὲ τὸν παρᾶ μου!»

Ἐβράδυασε, ἐσκοτείνιασε, καὶ ἡ σανὶς ἔμενεν ἐκεῖ κατάμονη. Ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε δυνατά, ἡ βροχὴ ἔπιπτε ραγδαία, σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα. Πόσον ἐστέναζε καὶ ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη σανίς!

Καὶ αἱ ἡμέραι καρτήρχοντο, χωρὶς τὰ παιδία νὰ τολμήσουν πλέον νὰ ὑπερπηδήσουν τὸν φράκτην... Ὁ τυφλὸς γέρων εἶχε πέσῃ βαρειὰ ἄρρωστος, καὶ δὲν ἐπεθύμει πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λειβάδι καὶ νὰ χαρῇ τὸ ποταμάκι του. Καὶ ἂν ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὸ χλωμὸν ἐκεῖνο παιδάκι... τώρα αἱ ἀγαπημέναι του μαργαρῖται ἀνθίζουν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του καὶ ἐδῶ ἔρχεται καὶ κάθηται ἡ μητέρα του. Ἡ μικρὰ πωλήτρια τῶν σαρώθρων εἶχε φύγῃ μακράν, ἴσως εἰς τὴν πατρίδα της· καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος μόνος ἐπεριφέρετο εἰς τὸ λειβάδι, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ τον βλέπῃ αὐτόν... Ἡ σανὶς τον ἀπεστρέφετο... καλλίτερα νὰ ἔμενε 'ς τὸ σπίτι του.

Βροχερὸν καὶ μελαγχολικὸν ἦτο τὸ φθινόπωρον. Τὰ λευκὰ γράμματα τῆς σανίδος εἶχον ξεβάψῃ καὶ ἔρρεον ὡς χονδρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ μαύρου αὐτῆς βάθους. Καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ ἔρχεται, στυγνὸς καὶ ἄγριος καὶ μισόξενος, ὅπως πάντοτε, παραμονεύων νὰ φοβίσῃ ἢ νὰ διώξῃ κανένα διαβάτην, νὰ δείξῃ τὴν σκληρότητά του.

Ἀλλὰ δέν του βγῆκε σὲ καλὸν ὅλη αὐτὴ ἡ κακία. Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε νὰ ἴδῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ καταρράκτου, ἐὰν ὑπῆρχον τὰ χέλια του. Ἔσκυψε λοιπόν, ἀλλὰ καθὼς εἶχε βρέξῃ καὶ τὸ ἔδαφος ἦτο ὀλισθηρόν, ἐγλύστρησε, δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἔπεσε μέσα μὲ τὸ κεφάλι. Τὸ νερὸν ἦτο βαθύ, κανεὶς δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ νά τον βοηθήσῃ καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐπνίγη.

Δὲν ἔμαθαν ἀμέσως τί ἀπέγινεν. Οἱ ἴδιοι οἱ ὑπηρέται του περιωρίσθησαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἐξουσίαν ὅτι ὁ κύριός των ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησαν περισσότερον. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας κάποιος ἀνεκάλυψε τὸ πτῶμά του εἰς τὴν δεξαμενήν... Ἡ σανὶς τα εἶδεν ὅλα. «Ὁ Θεὸς εἶνε αὐστηρός, ἐσκέφθη, ἀλλὰ δίκαιος.»

Ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε κληρονόμους. Τὸ συμβόλαιον τῆς ἐκμισθώσεως διελύθη διὰ τοῦ θανάτου του καὶ το κτῆμα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Κοινότητος. Δὲν ἠθέλησαν νὰ το ἐνοικιάσουν πάλιν. Ἀπεφασίσθη νὰ μείνῃ, ὡς ἦτο, κτῆμα τοῦ κόσμου καὶ ὅλοι νὰ εἰμποροῦν νὰ ἔρχωνται νὰ περιπατοῦν, νὰ διασκεδάζουν, νὰ φαρεύουν.

Ἡ σανὶς ἐπλανίσθη καὶ πάλιν, ἐχρωματίσθη κυανῆ καὶ ἐγράφῃ ἐπ' αὐτῆς μὲ ὡραῖα κόκκινα γράμματα ἡ ἑπομένη ἐπιγραφή : «Ἔξοδος ἐλευθέρα».

Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν τῆς σανίδος, προωρισμένης τώρα νὰ δίδῃ τὴν φιλόξενον αὐτῆς εἴδησιν εἰς τοὺς ξένους καὶ εἰς τοὺς ἐντοπίους καὶ νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὴν παιδία καὶ κοράσια νὰ παίζουν καὶ νὰ διασκεδάζουν ἀφόβως.

Παιδία καὶ κοράσια ἐλησμόνησαν ταταχέως τὴν ἐποχήν, ὅτε, χωρὶς νὰ το θέλῃ ἡ σανίς, μὲ τὴν ἀπαισίαν της μαυρίλαν καὶ τὴν σκληρὰν ἐπιγραφήν, τὰ ἐφόβισε καὶ τα δυσηρέστησε τόσον... Καὶ ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται, πρὶν ξηρανθῇ ἀκόμη ἡ νέα ἐπιγραφή. Τόπος ἀναψυχῆς θαυμάσιος, τὸ λειβάδιον μέ τον καταρράκτην. Ὁ ξυλουργός, βοηθούμενος ἀπό τον μαθητευόμενον μὲ τὰ σγουρὰ φουντωτὰ μαλλιά, ἐτοποθέτησε ξύλινα θρανία διά τους γέροντας. Ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον ἐφυτεύθησαν καὶ δένδρα ὡραιότατα καὶ σκιερὰ καὶ ὡρίσθη τόπος ἐπίτηδες διά τα παιδικὰ παιγνίδια, τὴν σφαῖραν καὶ το τόξον. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ διήρχοντο ὧρας γλυκυτάτας... Οἱ ἐπίτροποι τῆς Κοινότητος ποτὲ δὲν μετενόησαν βέβαια διά την νέαν των ἀπόφασιν. Εὐτυχὴς ἡ χώρα, εἴτε πόλις εἶνε, εἴτε πολίχνη, ποὺ ἔχει τὸ λειβάδι τῶν πτωχῶν, τὸν κῆπον ἐκείνων ποὺ δὲν ἔχουν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗ ΚΤΥΠΑΤΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Πουλιά που ψάλλουν 'ς τὸ κλαδὶ
τὰ βλέπει τὸ καλὸ παιδί,
τ' ἀκούει μὲ χαρά του,
ποτέ του πλὴν δὲν τα κτυπᾷ,
γιατὶ ὁ Πλάστης τ' ἀγαπᾷ
κ' ἐκεῖνα, σὰν δικά του.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 311)

Κραυγὴ ἀγωνίας ἀντηχεῖ εἰς τὸ εἰρηνικὸν οἴκημα.

— Ὤ, ὁ Παῦλός μας, ὁ μικρός μας ὁ Παῦλος! δός του, Θεέ μου, ζωή!

Ἡ Συλβία συστρέφει ἀγωνιωδῶς τοὺς βραχίονας· ὁ λαχαγὸς ὠχρὸς καὶ ἀπαμπτος διατρέχει εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ διάστημα τὸ χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τῆς κατοικίας τῆς χήρας. Ἀσθμαίνων, φθάνει, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, ἀλλ' οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος.

Ἡ μειδιῶσα καὶ συγκεκινημένη μορφὴ τοῦ Ἀνθίμου ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

— Ζῇ! εἶπε· ὁ δὲ γέρων στρατιωτικὸς καταπίπτει ἐξηντλημένος ἐπί τινος καθέκλας ὀλολύζων ὡς νήπιον.

Ὁ Ἰάκωβος ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ φίλου του.

— Τί συνέβη, Ἄνθιμε; εἰπέ μοί τα ὅλα· πέ μου τί ξεύρεις.

— Ξεύρω, ἀπαντᾷ τὸ γενναιόκαρδον παιδίον, πῶς ἤκουσα φωνὰς ἀπὸ τὸ ποτάμι· ἔτρεξα καὶ εἶδα τὸν Παῦλόν που ἐβούλιαζε τὴν ὥρα ποὺ ἔφθασα. Ἐφώναξα: «Ἤλθα, μὴ φοβᾶσαι!» ἀλλὰ δὲν ἤκουε πλέον τίποτε, καὶ δὲν θὰ θυμᾶται, χωρὶς ἄλλο, τίποτε πλειά.

— Καλό μου παιδί, εἶπεν ὁ λοχαγὸς λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνθίμου, ἠξεύρεις καὶ κολυμβᾷς πολὺ καλὰ καὶ ἔπεσες ἔτσι ἀποφασιστικὰ εἰς τὸ ποτάμι;

— Ὄχι, δὲν ἠξεύρω καθόλου, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Πῶς δὲν ἠξεύρεις; πῶς λοιπὸν ἐτόλμησες νὰ ἐπιχειρήσῃς τόσον ἐπικίνδυνον πρᾶγμα, ἂν δὲν ἦσο βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας;

— Δὲν ἐσκέφθην ἂν θὰ ἐπιτύχω ἢ ὄχι. Μίαν σκέψιν εἶχα μόνον· νὰ σώσω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου, καὶ ὥρμησα πρὸς τὸ μέρος ὅπου τον εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται. Ἔνοιωθα ὅτι ἐπήγαινα κάτω καὶ ἐκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν μου, κυττάζοντας νὰ ἴδω τὸ βάθος. Ἥρπασα μὲ τὰς δύο χεῖρας μου τὸν Παῦλον ἀπὸ τὰ φορέματά του, ἐκτύπησα μὲ δύναμιν τὰ πόδια μου ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ χαλίκια μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐστρωμένη ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀνεβήκαμεν καὶ οἱ δύο ἐπάνω. Τότε δὲν ἤξευρα ἂν ἠμποροῦσα νὰ τον σώσω μόνος μου· εὐτυχῶς ὁ θεριστὴς ἐκεῖνος ἄκουσε τὴν φωνήν μου ποὺ ἐπροσκαλοῦσα βοηθειαν καί.... τώρα εἴμεθα κοντά σας.

Ὁ λοχαγὸς ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ Ἀνθίμου καὶ ὁ Ἰάκωβος ὥρμησαν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ παιδίου.

— Παιδί μου, καλό μου ἀγόρι, ὁ Θεός σε ἀνταμείβει δι' αὐτὸ που ἔκαμες· τὸ ἐνόησες; δὲν τραυλίζεις πλειά!

Ὁ Ἰάκωβός τον κατέβρεχε διὰ τῶν

δακρύων τοῦ ἀποκαλῶν αὐτὸν φίλον του, ἀδελφόν του.

Ὁ δὲ Ἄνθιμος ἀπήντησεν ἐν ὁρμῇ ἀπερίγραπτου χαρᾶς·

— Ἀλήθεια! ἀκούεις, μητέρα; ἀκούεις, Ἰάκωβε; εἶνε ἀλήθεια! τώρα ὁμιλῶ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ θεῖός ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν Παῦλον ἀδύνατον ἀκόμη καὶ ἐξηντλημένον, ἀλλὰ μειδιῶν ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν *πράγματα τὰ ὁποῖα ἤξευρεν ὅτι πρὸ πολλοῦ* ἐπόθει τὸ παιδίον.

— Παιδιά μου, εἶπεν, ἀποκαλύψας σοβαρῶς τὴν λευκὴν κεφαλήν του, ἂς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖός μας ἐπροστάτευσε σήμερον καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀφίνει καμμίαν καλὴν πρᾶξιν ἄνευ ἀνταμοιβῆς.

Ὁ Παῦλος ὡμολόγησε τὰ πάντα, ἡ δὲ εἰλικρίνεια τῆς ἐξομολογήσεως συνετέλεσε πολὺ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λοχαγοῦ· ὑπεσχέθη νὰ μὴν ἔχῃ τοῦ λοιποῦ μυστικὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς ἐνθουσιώδεις καὶ φανταστικὰς διηγήσεις τῶν φίλων του. προπάντων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ περὶ ταξειδίων ὄνειρά του, καὶ μόνον ὅταν μεγαλώσῃ νὰ τα σκεφθῇ πάλιν.

— Τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ καταταχθῆς εἰς τὸ ναυτικόν, ἂν ἀκόμη διαρκῇ ἡ ἐπιθυμία σου, τῷ εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὁ δὲ Ἄνθιμος ἴάθη ἐντελῶς· καὶ τώρα ὁ λόγος του εἶνε καθαρὸς ὅσον καὶ τῶν παιδίων ἐκείνων τῶν ὁποίων ἐπὶ τόσον καιρὸν ὑπέστη τοὺς ἀνοήτους καὶ σκληροὺς ἐμπαιγμούς.

Ὁ ψελλισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ἐξ αἰτίας τρόμου ὅστις συνεκλόνισε τὰ νεῦρά του καὶ παρέλυσε κάπως τὸ ὄργανον τοῦ λόγου, ἔπαυσε διὰ μιᾶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Παῦλος διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ὁ φόβος, ἡ βαθεῖα συγκίνησις, ἡ ἀγωνία, ἅτινα συνετάραξαν τὴν ψυχήν του ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, ἐπέφερον ἀναστάτωσιν εἰς ὅλην τὴν ὕπαρξίν του, ἥτις τώρα ἀπέβη ὠφέλιμος εἰς αὐτόν.

Πάντα ταῦτα ἐξήγησεν εἷς ἰατρός, τὸν ὁποῖον ὁ λοχαγὸς ἠρώτησε πῶς συνέβη τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο γεγονός, τὸ ὁποῖον κατευχαρίστησε τόσους.

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἰατροῦ, ἡ θεία Συλβία διεβεβαίωνεν, ὅτι εἰς τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτο καταφανὴς ὁ δάκτυλος θείας τινὸς δυνάμεως ἥτις ἀνορθώνει ἢ καταστρέφει, βοηθεῖ ἢ τιμωρεῖ.

Οἱ δεσμοὶ τῆς ἀμοιβαίας φιλίας, οἵτινες συνήνουν τὸν Ἰάκωβον μὲ τὸν υἱόν τῆς χήρας, συνεσφίχθησαν ἔτι στενότερον. Ἡ ἀρχὴ τῆς φιλίας ἐκείνης ἦτο ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ συμπάθεια· τώρα ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεων ἀδιασείστων, τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

[Ἕπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Κέντρον, παλαιὲ καὶ πιστέ μου φίλε, τὸ ποιηματάκι σου ἀρκετὰ εὔμορφον! Ὁ στίχος μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χαλασμένος. Γράψε μου, λοιπὸν καὶ στέλλε μου τὰ ἔργα σου νὰ τα βλέπω.

Ἔχε ὑπομονήν, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ* διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθοῦν καὶ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος καὶ πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Τί γίνεται τὸ σκυλάκι σου ὁ Βόβις; Χαίρω που ἔγινες καλά.

Ἀργυροδ.τη Πηνειὲ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω), ἔλαβον τὰς πνευματικάς σου ἀσκήσεις καὶ θὰ τας δημοσιεύσω ἂν ἔγκριθοῦν. Νὰ μου στέλλῃς πάντοτε καί νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, ἀφ' οὗ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν περιγράφῃς τὴν πρὸς ἡμὲ ἀγάπην σου.

Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, πολὺ εὔμορφα καὶ συμπαθητικὰ τὰ λογάκια σου. Ἀξίζει ἕνα φιλὶ καὶ σοῦ το στέλλω.

Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που προτείνεις, φίλτατε Δημ. Π Δημητριάδη, δὲν μου ἤρεσε. Νὰ εὕρῃς κανὲν ἄλλο καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά

Εὐαίσθητος Καρδία, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι σοῦ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμον. Νὰ στέλλῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἀσκήσεων τὰς λύσεις· ὑπολογίζονται καὶ αὐταί.

Φίλτατε *Μουσούρη*, ἐστάλησαν ἐγκαίρως τὰ φυλλάδιά πού μου ἐζήτησες. Τὸ καλόν πού σου ἔκαμεν ὁ φίλος σου Ο. Π. πρέπει τώρα νὰ τὸ κάμῃς καὶ σὺ εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐγνώμων πρὸς τοὺς γονεῖς σου, *ἀγαπητὲ Π. Μ. Σχίμφλε*, ποῦ σου ἐμπνέουν τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ σου δίδουν τόσῳ καλὴν ἀνατροφήν. Νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής, ὥστε νὰ μή τοις προξενῇς ποτὲ λύπην. Ἐγὼ δὲ θὰ χαίρω καὶ θὰ ὑπερηφανεύωμαι ὅταν θἀκούω καλὸν διὰ σέ.

Ἐλπίζω κ' ἐγὼ νὰ καταρθώσῃς ὅ,τι λέγεις, καλή μου Λιλή Λογιωτάτου. Τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ δημοσιεύσω ἀκόμη ὡραιότερα διηγήματα. Θὰ ἰδῇς. Ἂς το μάθῃ καὶ ὁ φίλος μου *Ἕσπερος* καὶ ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι ὅσοι μ' ἐρωτοῦν.

Μ' ἐρωτᾷς, προσφιλής μου *Προκυμαία τῆς Σμύρνης*, «πῶς κατορθόνω νὰ μάγαποῦν τόσον αἱ φίλαι μου, ὥστε νὰ πετοῦν ἀπὸ τὴν χαράν των ὅταν με βλέπουν ἐρχομένην πρὸς αὐτάς.» Τί νὰ σου ἀπαντήσω τώρα; Αἱ μητέρες πῶς κατορθόνουν τὸ ἴδιον πρᾶγμα; Καὶ σὺ ἡ ἰδία πῶς καθίστασαι τόσαν ἀγαπητὴ εἰς τοὺς γονεῖς σου, εἰς τἀδέλφια σου, εἰς τὰς φίλας σου; . . Θέλεις τώρα νὰ σου το ἐξηγήσω; Θὰ το ἐνόησες καὶ μόνη σου: Ἀγαπῶ τοὺς μικρούς μου φίλους πολὺ καὶ δι' αὐτὸ μ' ἀγαποῦν κ' ἐκεῖνοι. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ με κάμνει νὰ φαίνομαι ὅσῳ τὰ δυνατὸν καλλίτερα. πρὸς αὐτοὺς καὶ ὠφελιμωτέρα.

Ἔχω ἐμπρός μου κέντε χαριτωμένα σου γραμματάκια, *Φοῖβε Ἀπόλλον*. Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς χωρὶς ἀλληλογραφίαν καὶ ἀδυνατῶ νὰ σου ἀπαντήσω ἐδῶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις. Ἐν τούτοις χαίρω διὰ τἀποτελέσματα τῆς ἐπιμελείας σου καὶ εὔχομαι νὰ τελειώσῃς μὲ ἄριστα ὅλας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις. Νὰ μου φιλήσῃς τὸν μικρὸν *Παχὺν Τσίρον* καὶ νὰ του 'πῆς ὅτι τὸ μαῦρο μελάνι εἶνε τὸ καλλίτερον, ἔπειτα ἔρχεται τὸ ἐόχρουν. Κάθε ἄλλο χρῶμα εἶνε κουραστικόν Εἶπέ του νὰ μου γράψῃ καὶ περὶ τοῦ Γκράφ· τί ἀπέκαμε; Ἔγινε τέλειον λαγωνικόν;

Καὶ σύ, *Εὐτυχὴς Θνητή*, εὐφυεστάτη, νἀφίνῃς τὰ ἀδέλφια σου νὰ μου γράφουν ὅσον συχνὰ θέλουν Τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων ποτὲ δὲν με κουράζουν, παρὰ μόνον ἂν εἶνε γραμμένα... μὲ κόκκινη μελάνη. — Ἂν τὴν ἐνθυμοῦμαι, λέγεις; Βεβαίως τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα τὴν ἐξαδέλφηνσου καὶ τὸ ψευδώνυμόν της καί την θαυμάζω ὁσάκις την συναντῶ. Νὰ της εἰπῆς πολλὰ χαιρετίσματα.

Ὄχι, *Τέκνον τῶν Δασῶν*, ὁ *Λυκοθρέπτος* δὲν εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὑπεθέσατε· εἶνε ἄλλος τις φίλος μου.

Ναί, *Ἀρχιμήδα Μαθηματικέ*, καὶ ἐγκαίρως καὶ ἀσφαλῶς φθάνουν αἱ λύσεις σου.

Δύναται νὰ διαγωνισθῇ ὁ ἀδελφός σου ἀντὶ σοῦ, ἀγαπητὲ Σ Λόντε. Ἐννοεῖται ὅμως δὲ διὰ νὰ βραβευθῇ τις, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς σχετικῶς, περισσοτέρας λύσεις τῶν εἰς ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ διαγωνισμοῦ δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβρίου.

866. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ὡς καὶ τὸ δεύτερόν μου καὶ τῶν κτηνῶν ταχύτερον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρηΐδος τοῦ Βόλείου.

867. Στοιχειόγριφος.

Ἐὰν σκοπὸς φυλάττων δυὸ γράμματα προσλάβῃ,
Νησάκι τῆς Ἑλλάδος 'στὰ κύματα προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

868 Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου ὅταν κρυφθῇ κάθε πουλὶ κοιμᾶται,
Θηρίον δὲ τὸ δεύτερον, 's τὰ δάση ἐνδιαιτᾶται.
Τὸ τρίτον εἶνε ποιητὴς πλὴν ἐκ τῶν τραγικῶν.
Καὶ μετοχὴ τὸ τέταρτον' γράμμα τὸ τελικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωιοπουλου.

869. Σταυρός

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΕΕΗΑΜΡΣΤΤ σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος θεᾶς τῶν Ἑλλήνων καὶ κράτους τῆς Εὐρώπης ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρούσας τῆς Κηφισίας.

870 872. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Οὐ μόνον σέβομαι ἀλλὰ καὶ ἀγαπῶ τοὺς ὁμοίους μου.
2. Ὁ Ἀλέξανδος ὑπῆρξε μέγας.
3. Ὁ ρυπαρὸς εἶνε πάντοτε ἀπεχθής.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ἐμ. Καρδαμάκη.

873-874. Ἀστεῖα παρράματα.

1.—Ἡ Ἀττικὴ εἶνε κατάφυτος ἀπὸ λεγεῶνας.
2.—Ἡ χαρὰ θρηνεῖ διὰ τὴν συμφοράν της.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

875-878. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μόνος, βόμβος, τάφος, ἄνθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου του Φοίβου.

879. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον ἀρχαῖον γνωμικόν:

Μικρός, πλήρης, τελευταία, ἱστορία, πολλή, ἀγάπη, ἀρμενίζω, δυστυχία, πολυτελής, λάθε, λύων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.

878. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου.

1, Μέρος τῆς Τουρκίας. 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Ποταμὸς τῆς Τροίας. 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θηπτόδειν.

879. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα πρωτευούσης εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Ἐπίρρημα. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Μέρος ναοῦ ἀρχαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐρας τοῦ Φαλήρου.

880. Φωνηεντόλιπον.

—πλτς—δν—φρ—μνς—τν—τχν— —θρν—τν—τχ—μ—τ—χ—ν—πλσς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρεκέρου.

Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῶν καταστημάτων Ἀγίστη Κωνσταντινίδου 1895—3771.